

รายงานข้อค้นพบ

การใช้ภาษาไทยของนักเรียน
จากการทดสอบ O-NET
ด้วยรูปแบบข้อสอบอัตนัย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ปีการศึกษา 2565

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ISBN (e-book) 978-616-564-210-1

รายงานข้อค้นพบการใช้ภาษาไทยของนักเรียนจากการทดสอบ O-NET ด้วยรูปแบบข้อสอบอัตนัย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565

สิ่งพิมพ์ สทศ. อันดับที่ 01/2566

ISBN (e-book)

พิมพ์ครั้งที่ 1 เมษายน 2566

พิมพ์เผยแพร่โดย

กลุ่มงานผลิตและพัฒนาเครื่องมือวัดและประเมินผล
สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน)
กระทรวงศึกษาธิการ

128 อาคารพญาไทพลาซ่า ชั้น 35-36 แขวงทุ่งพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

โทร 02-2173800

โทรสาร 02-2192996

Website: www.niets.or.th

คำนำ

การทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้ขั้นพื้นฐาน (O-NET) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 วิชาภาษาไทย ด้วยรูปแบบข้อสอบอัตนัย เป็นโครงการที่สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลตามยุทธศาสตร์ชาติ (3) ด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็น (12) การพัฒนาการเรียนรู้ และยุทธศาสตร์ 20 ปี สทศ. (1) ยกระดับคุณภาพและมาตรฐานการทดสอบทางการศึกษาสู่ระดับชาติ อาเซียน และระดับนานาชาติ จึงเป็นที่มาของการจัดการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้ขั้นพื้นฐาน (O-NET) วิชาภาษาไทย ด้วยรูปแบบข้อสอบอัตนัย เพื่อกระตุ้นให้สถานศึกษาได้ขับเคลื่อนให้ผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนด้านการอ่าน การเขียน และการคิดวิเคราะห์ที่ดีขึ้น สทศ. ได้เริ่มดำเนินการจัดการทดสอบด้วยรูปแบบข้อสอบอัตนัย ในวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตั้งแต่ปีการศึกษา 2559 ต่อเนื่องจนถึงปีการศึกษา 2565 โดยเน้นการทดสอบผู้เรียนด้านทักษะการเขียนและความคิดขั้นสูง ตามมาตรฐาน ท 2.1 ที่ระบุว่าให้นักเรียนสามารถใช้กระบวนการเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ ตัวชี้วัด ป.6/2 เขียนสื่อสารโดยใช้คำได้ถูกต้อง ชัดเจน และเหมาะสม ตัวชี้วัด ป.6/5 เขียนย่อความจากเรื่องที่อ่าน และตัวชี้วัด ป.6/8 เขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์ จากการดำเนินการทดสอบวิชาภาษาไทย ด้วยรูปแบบข้อสอบอัตนัยจนถึงปัจจุบัน พบว่า ผู้เรียนมีการพัฒนาด้านการอ่านและการเขียนมากขึ้น โดยพิจารณาจากผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้ขั้นพื้นฐาน (O-NET) วิชาภาษาไทย มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น

สำหรับปีการศึกษา 2565 สทศ. ได้จัดการทดสอบ O-NET วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประกอบด้วย รูปแบบข้อสอบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ และรูปแบบข้อสอบอัตนัย จำนวน 2 ข้อ คือ ข้อ 21 การเขียนเรื่องจากภาพ และข้อ 22 การเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่าน จากผลการตรวจกระดาษคำตอบของนักเรียน มีข้อค้นพบหรือจุดที่ควรพัฒนาเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทย ซึ่ง สทศ. ได้รวบรวมและสรุปปัญหาการใช้ภาษาไทยในภาพรวม 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการเรียบเรียงความ กลวิธีการสรุปความ การเสนอแนวคิดสำคัญ และการคัดลอกข้อความ 2) ด้านการสะกดคำ 3) ด้านการใช้คำ และ 4) ด้านการเขียนประโยค

สทศ. หวังเป็นอย่างยิ่งว่ารายงานฉบับนี้จะประโยชน์ต่อนักเรียน ครู ผู้บริหาร และผู้ที่เกี่ยวข้องในการนำสารสนเทศการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องไปใช้เป็นแนวทางในการออกแบบการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนปรับปรุงและพัฒนาให้นักเรียนให้มีทักษะการอ่านและการเขียน และยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนให้สูงขึ้นเป็นลำดับ

สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน)

เมษายน 2566

บทสรุปผู้บริหาร

การทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินิยมขั้นพื้นฐาน (O-NET) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 วิชาภาษาไทย ด้วยรูปแบบข้อสอบอัตนัย เป็นการทดสอบวัดความรู้และทักษะเกี่ยวกับการอ่าน การเขียน การฟังและการพูด หลักการใช้ภาษาไทย วรรณคดีและวรรณกรรม สทศ. เริ่มใช้ข้อสอบรูปแบบอัตนัย ในวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตั้งแต่ปีการศึกษา 2559 เพื่อส่งเสริมและพัฒนาให้เด็กไทยอ่านออกเขียนได้ และดำเนินการต่อเนื่องจนถึงปีการศึกษาปัจจุบัน เน้นวัดมาตรฐาน ท 2.1 ที่ระบุให้นักเรียนสามารถใช้กระบวนการเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบด้วย ตัวชี้วัด ป.6/2 เขียนสื่อสารโดยใช้คำได้ถูกต้อง ชัดเจน และเหมาะสม ตัวชี้วัด ป.6/5 เขียนย่อความจากเรื่องที่อ่าน และ ตัวชี้วัด ป.6/8 เขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์ สรุปผลการทดสอบได้ดังนี้

การทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินิยมขั้นพื้นฐาน (O-NET) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 วิชาภาษาไทย ด้วยรูปแบบข้อสอบอัตนัย ปีการศึกษา 2565 ประกอบด้วย รูปแบบปรนัย 4 ตัวเลือก เลือกคำตอบที่ถูกต้อง 1 คำตอบ จำนวน 20 ข้อ (80 คะแนน) และรูปแบบอัตนัย จำนวน 2 ข้อ (20 คะแนน) คือ ข้อ 21 การเขียนเรื่องจากภาพ (10 คะแนน) และข้อ 22 การเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่าน (10 คะแนน) มีจำนวนนักเรียนเข้าสอบด้วยความสมัครใจทั้งสิ้น 564,292 คน ในภาพรวมระดับประเทศ พบว่า ข้อ 21 การเขียนเรื่องจากภาพ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.05 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.69 คะแนน คะแนนสูงสุดเท่ากับ 10.00 คะแนน ข้อ 22 การเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่าน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.00 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.62 คะแนน คะแนนสูงสุดเท่ากับ 10.00 คะแนน

เมื่อพิจารณา**จำแนกตามสังกัด** จำนวน 11 สังกัด พบว่า ข้อ 21 การเขียนเรื่องจากภาพ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 8.55 คะแนน รองลงมา คือ สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.52 คะแนน สังกัดโฮมสคูล มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.41 คะแนน และ สังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงการอุดมศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.28 คะแนน ข้อ 22 การเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่าน สังกัดโฮมสคูล มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.94 คะแนน รองลงมา คือ สังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงการอุดมศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 คะแนน สังกัดสำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.62 คะแนน และสังกัดสถาบันพลศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 คะแนน เมื่อพิจารณา**จำแนกตามขนาดโรงเรียน** พบว่า ข้อ 21 การเขียนเรื่องจากภาพ โรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 8.33 คะแนน ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ รองลงมา คือ โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดเล็ก และโรงเรียนขนาดกลาง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.13 8.01 และ 7.96 คะแนน ตามลำดับ ข้อ 22 การเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่าน โรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.60 คะแนน ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ รองลงมา คือ โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดเล็ก มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 2.90 และ 2.76 คะแนน ตามลำดับ เมื่อพิจารณา**จำแนกตามที่ตั้ง** พบว่า ข้อ 21 การเขียนเรื่องจากภาพ โรงเรียนที่อยู่ในเมือง มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าโรงเรียนที่อยู่นอกเมือง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.22 และ 7.98 คะแนน ตามลำดับ ข้อ 22 การเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่าน โรงเรียนที่อยู่ในเมือง มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าโรงเรียนนอกเมือง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.29 และ 2.87 คะแนน ตามลำดับ และเมื่อพิจารณา**จำแนกตามภูมิภาค** พบว่า ข้อ 21 การเขียนเรื่องจากภาพ โรงเรียนที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 8.38 คะแนน รองลงมา คือ ภาคตะวันออก ภาคกลาง (ยกเว้นกรุงเทพมหานคร) ภาคเหนือ ภาคตะวันตก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้

ทั้งนี้ กรุงเทพมหานคร ภาคตะวันออก ภาคกลาง (ยกเว้นกรุงเทพมหานคร) ภาคเหนือ และภาคตะวันตก มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ ข้อ 22 การเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่าน โรงเรียนที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.50 คะแนน รองลงมา คือ ภาคเหนือ ภาคตะวันออก ภาคใต้ ภาคกลาง (ยกเว้นกรุงเทพมหานคร) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคตะวันตก ทั้งนี้ กรุงเทพมหานคร ภาคเหนือ และภาคตะวันออก มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ

ผลการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565 เป็นการวิเคราะห์คำ ข้อความ และประโยค โดยรวบรวมและสรุปปัญหาการใช้ภาษาไทยที่พบจากการตรวจกระดาษคำตอบอัตโนมัติ ซึ่งพบข้อบกพร่องในภาพรวม 4 ด้าน พบว่า **1. ด้านการเรียบเรียงความ กลวิธีการสรุปความ การเสนอแนวคิดสำคัญ และการคัดลอกข้อความ** ข้อ 21 การเขียนเรื่องจากภาพ นักเรียนขาดทักษะการคิดอย่างเป็นลำดับ ไม่สามารถตีความหมายจากภาพได้ว่าความคิดสำคัญของภาพคือประเด็นใด รวมทั้งไม่สามารถเล่าเรื่องจากภาพหรือบรรยายเรื่องราวได้ ผู้สอนควรเน้นย้ำเรื่องความสำคัญของโครงเรื่อง การกำหนดกรอบความคิดหลักและการจัดลำดับความคิดให้เป็นระบบก่อนลงมือเขียน เพิ่มคลังคำให้นักเรียนด้วยการเพิ่มเติมคำศัพท์ และการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่าน การเขียนในชั้นเรียนให้มากขึ้น เพื่อให้นักเรียนเห็นตัวอย่างของคำศัพท์ และวิธีการเขียนที่หลากหลาย จนสามารถนำมาปรับใช้ในการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ข้อ 22 การเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่าน นักเรียนขาดทักษะการอ่านจับใจความ ไม่สามารถแยกแยะได้ว่าส่วนใดเป็นใจความสำคัญและส่วนใดเป็นส่วนขยายความ ไม่สามารถสรุปใจความสำคัญของเนื้อหาบทอ่านจึงใช้วิธีคัดลอกข้อความ หรือเนื้อหาในข้อสอบมาเขียน ผู้สอนควรเน้นย้ำวิธีการหรือหลักการสรุปความ ให้นักเรียนได้ฝึกการวิเคราะห์แยกแยะว่าส่วนใดเป็นใจความหลักส่วนใดเป็นรายละเอียด และฝึกปฏิบัติการเขียนสรุปความ **2. ด้านการสะกดคำ** นักเรียนยังขาดความแม่นยำเรื่องการเขียนให้ถูกอักขรวิธี ซึ่งสัมพันธ์กับความรู้เรื่องหลักภาษา ทั้งเรื่องไตรยางศ์ การผันวรรณยุกต์ อักษรนำ คำพ้องรูป และหลักเกณฑ์เรื่องการเขียนต่าง ๆ ผู้สอนควรเชื่อมโยงความรู้การสะกดคำและหลักภาษาเพื่อให้นักเรียนเข้าใจและสามารถสะกดคำได้อย่างถูกต้องแม่นยำมากขึ้น **3. ด้านการใช้คำ** นักเรียนใช้คำไม่ถูกต้องตรงกับความหมายในบริบทที่ต้องการสื่อสาร และเลือกใช้คำไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ โอกาส และบุคคล มีการใช้คำสแลงตามกระแสนิยมที่เป็นคำภาษาพูดมาใช้ในการเขียน และเขียนคำตามเสียงพูด รวมทั้งใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้พูดสื่อสารในชีวิตประจำวัน ผู้สอนควรเน้นย้ำเรื่องการใช้คำให้ถูกต้องตรงกับสถานการณ์ในการสื่อสาร การเพิ่มพูนคลังคำ โดยเฉพาะคำที่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกันแต่ใช้ในบริบทต่างกัน เพื่อให้นักเรียนสามารถเลือกใช้คำได้ถูกต้อง นอกจากนี้ควรเน้นย้ำเรื่องการใช้คำให้เหมาะสมกับระดับภาษา ทั้งในระดับประโยคและระดับข้อความ เพื่อให้การใช้ภาษาเป็นระดับเดียวกันตลอดทั้งเรื่อง **4. ด้านการเขียนประโยค** นักเรียนขาดความเข้าใจเรื่องโครงสร้างประโยค การจัดลำดับคำและวางส่วนขยายไม่ถูกต้อง รวมทั้งการเขียนเรียบเรียงถ้อยคำจากวลีเป็นรูปประโยคขนาดสั้น ผู้สอนควรเน้นย้ำหลักภาษาไทยเรื่องโครงสร้างประโยค และฝึกทักษะการแต่งประโยค การเขียนเรียบเรียงถ้อยคำจากวลีเป็นรูปประโยคขนาดสั้น ให้นักเรียนรู้จักการวางตำแหน่งประธาน กริยา กรรม การกำหนดคำที่เป็นคำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ หรือคำประเภทต่าง ๆ ทั้งนี้ การปรับปรุงและพัฒนาทั้ง 4 ด้าน นอกจากจะช่วยพัฒนาทักษะการเขียนแล้ว ผู้สอนควรมีข้อมูลป้อนกลับในงานเขียนของนักเรียนทุกชิ้น เพื่อให้ นักเรียนทราบว่าตนเองมีข้อบกพร่องในเรื่องใด และมีพัฒนาการดีขึ้นในเรื่องใด อีกทั้งควรส่งเสริมให้นักเรียนมีนิสัยรักการอ่าน เพราะการอ่านเป็นต้นทุนที่สำคัญในเชิงความคิด และการถ่ายทอดความคิดผ่านงานเขียน

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
บทสรุปผู้บริหาร	ข
สารบัญ	ง
ความสำคัญ	1
วัตถุประสงค์	2
วิธีดำเนินการ	2
ผลการทดสอบ O-NET วิชาภาษาไทย รูปแบบข้อสอบอัตนัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565	
1. คะแนนเฉลี่ยภาพรวมระดับประเทศ	4
2. คะแนนเฉลี่ยจำแนกตามสังกัด	4
3. คะแนนเฉลี่ยจำแนกตามขนาดโรงเรียน ที่ตั้ง และภูมิภาค	5
ผลการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565	
1. ด้านการเรียงเรียงความ กลวิธีการสรุปความ การเสนอแนวคิดสำคัญ และการคัดลอกข้อความ	7
2. ด้านการสะกดคำ	15
3. ด้านการใช้คำ	27
4. ด้านการเขียนประโยค	32
ภาคผนวก	35
เอกสารอ้างอิง	40
คณะจัดทำรายงาน	41

ข้อค้นพบการใช้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565

ความสำคัญ

วิชาภาษาไทยเป็นวิชาพื้นฐานที่นักเรียนทุกคนจะต้องเรียนรู้ เนื่องจากภาษาไทยเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร เพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรม การงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนากระบวนการคิดวิเคราะห์ วิจัยและสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจตลอดจนเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 1)

การทดสอบ O-NET วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นการทดสอบวัดความรู้และทักษะเกี่ยวกับการอ่าน การเขียน การฟังและการพูด หลักการใช้ภาษาไทย วรรณคดีและวรรณกรรม โดยที่ผ่านมาสทศ. มีการทดสอบโดยใช้ข้อสอบแบบปรนัย (Multiple Choice) เพียงรูปแบบเดียว แต่เนื่องจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กำหนดคุณภาพนักเรียนเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ใ่ว่านักเรียนต้องมีทักษะในการคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดและครึ่งบรรทัด เขียนสะกดคำ แต่งประโยค และเขียนข้อความ ตลอดจนเขียนสื่อสารโดยใช้ถ้อยคำชัดเจนเหมาะสม ใช้แผนภาพโครงเรื่อง และแผนภาพความคิด เพื่อพัฒนางานเขียน เขียนเรียงความ ย่อความ จดหมายส่วนตัว กรอกแบบรายการต่าง ๆ เขียนแสดงความรู้สึกและความคิดเห็น เขียนเรื่องตามจินตนาการอย่างสร้างสรรค์ และมีมารยาทในการเขียน สทศ. จึงเริ่มใช้ข้อสอบรูปแบบอัตนัย วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตั้งแต่ปีการศึกษา 2559 เพื่อส่งเสริมและพัฒนาให้เด็กไทยอ่านออกเขียนได้ และดำเนินการต่อเนื่องจนถึงปีการศึกษาปัจจุบัน ซึ่งนับเป็นปีที่ 7 เน้นวัดมาตรฐาน ท 2.1 ที่ระบุให้นักเรียนสามารถใช้กระบวนการเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศ และรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบด้วย ตัวชี้วัด ป.6/2 เขียนสื่อสารโดยใช้คำได้ถูกต้อง ชัดเจน และเหมาะสม ตัวชี้วัด ป.6/5 เขียนย่อความจากเรื่องที่อ่าน และตัวชี้วัด ป.6/8 เขียนเรื่องตามจินตนาการและสร้างสรรค์

สทศ. จัดการทดสอบ O-NET วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565 ประกอบด้วยข้อสอบรูปแบบปรนัย 4 ตัวเลือก เลือกคำตอบที่ถูกต้อง 1 คำตอบ จำนวน 20 ข้อ (80 คะแนน) และข้อสอบรูปแบบอัตนัย จำนวน 2 ข้อ (20 คะแนน) คือ ข้อ 21 การเขียนเรื่องจากภาพ (10 คะแนน) และข้อ 22 การเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่าน (10 คะแนน) มีจำนวนนักเรียนเข้าสอบด้วยความสมัครใจทั้งสิ้น 564,292 คน

สทศ. ดำเนินการตรวจกระดาษคำตอบอัตนัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยได้รับความร่วมมือจากครูผู้สอนวิชาภาษาไทยที่ผ่านการอบรมเกณฑ์การตรวจจาก สทศ. และมหาวิทยาลัยที่เข้าร่วมเป็นศูนย์ตรวจ โดยมีรูปแบบการตรวจ 2 รูปแบบ คือ 1) การตรวจที่ศูนย์ตรวจมหาวิทยาลัย จำนวน 4 แห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ และมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา และ 2) การตรวจรูปแบบออนไลน์จากสถานที่พัก

จากการตรวจกระดาษคำตอบของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565 พบว่าการเขียนคำตอบหรือการเรียบเรียงข้อความของนักเรียนมีข้อค้นพบเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยที่น่าสนใจ ทั้งการเขียนเรียบเรียงความ การเขียนสรุปความ รวมทั้งการใช้ภาษาไทยของนักเรียน ซึ่ง สทศ. ได้รวบรวมข้อค้นพบเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยและ จำแนกหมวดหมู่ของข้อค้นพบที่ได้จากการตรวจกระดาษคำตอบอัตรณ์วิชาภาษาไทย เพื่อนำสารสนเทศดังกล่าวไปสื่อสารให้ครูผู้สอนเพื่อใช้เป็นแนวทางในการออกแบบการจัดการเรียนการสอนตลอดจนปรับปรุงและพัฒนาให้นักเรียนให้มีทักษะการเขียนในระดับที่สูงขึ้น

วัตถุประสงค์

เพื่อวิเคราะห์และจัดหมวดหมู่ข้อค้นพบการใช้ภาษาไทยของนักเรียน โดยใช้เกณฑ์ความรู้ด้านการเรียบเรียงความ และหลักภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากการเขียนตอบในกระดาษคำตอบอัตรณ์วิชาภาษาไทย ปีการศึกษา 2565 ตลอดจนนำเสนอแนวทางการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง

วิธีดำเนินการ

รายงานข้อค้นพบการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565 เป็นการวิเคราะห์ข้อค้นพบในการใช้ภาษาไทยของนักเรียนที่เข้ารับการทดสอบ แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การกำหนดกรอบการวิเคราะห์ 2) การเก็บรวบรวมข้อมูล และ 3) การวิเคราะห์และนำเสนอผล มีรายละเอียดดังนี้

1. การกำหนดกรอบการวิเคราะห์

การกำหนดกรอบการวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาไทย จากผลการตรวจกระดาษคำตอบอัตรณ์วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565 ได้ดำเนินการดังนี้

1.1 ประชุมคณะทำงาน ประกอบด้วย นักวิชาการ สทศ. และวิทยากรประจำศูนย์ตรวจ ซึ่งเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยที่มีความเชี่ยวชาญในด้านการใช้ภาษาไทย จำนวน 21 คน เพื่อกำหนดกรอบการจัดทำรายงานผลที่ได้จากการตรวจกระดาษคำตอบอัตรณ์วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565

1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบบันทึกของครูผู้ตรวจอัตรณ์

1.3 กำหนดกรอบการวิเคราะห์ข้อค้นพบการใช้ภาษาไทย ข้อ 21 การเขียนเรื่องจากภาพ และข้อ 22 การเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่าน ประกอบด้วย 4 ด้าน คือ 1) ด้านการเรียบเรียงความ กลวิธีการสรุปความ การเสนอแนวคิดสำคัญ และการคัดลอกข้อความ 2) ด้านการสะกดคำ 3) ด้านการใช้คำ และ 4) ด้านการเขียนประโยค

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล

2.1 ดำเนินการทดสอบนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565 ด้วยแบบทดสอบ O-NET วันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2566 มีผู้เข้าสอบจำนวน 564,292 คน

2.2 ครูผู้ตรวจ ตรวจกระดาษคำตอบอัตรณ์ บันทึกคำและข้อความที่เป็นลักษณะข้อบกพร่องของการใช้ภาษาไทย ลงในแบบบันทึกที่ สทศ. กำหนด ระหว่างวันที่ 7 - 16 มีนาคม 2566 โดยแยกตามศูนย์ตรวจ ดังนี้

- ข้อ 21 การเขียนเรื่องจากภาพ จำนวน 3 ศูนย์ตรวจ ได้แก่ มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ และการตรวจรูปแบบออนไลน์

- ข้อ 22 การเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่าน จำนวน 3 ศูนย์ตรวจ ได้แก่ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา และการตรวจรูปแบบออนไลน์

2.3 นักวิชาการ สทศ. รวบรวมข้อค้นพบจากแบบบันทึกข้อมูล และจัดหมวดหมู่ข้อมูลตามกรอบการวิเคราะห์ เพื่อใช้ประกอบการประชุมคณะทำงานจัดทำเล่มรายงาน

2.4 ประชุมคณะทำงานจัดทำเล่มรายงาน ประกอบด้วย นักวิชาการ สทศ. และวิทยากรประจำศูนย์ตรวจ ซึ่งเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยที่มีความเชี่ยวชาญในด้านการใช้ภาษาไทย จำนวน 21 คน เพื่อวิเคราะห์แยกข้อค้นพบเป็นหมวดหมู่ และเรียบเรียงข้อค้นพบ พร้อมจัดทำข้อเสนอแนะ

2.5 ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา และหลักการใช้ภาษาไทยตามกรอบการวิเคราะห์ก่อนจัดทำรายงานเป็นรูปเล่มสมบูรณ์

3. การวิเคราะห์ และนำเสนอผล

3.1 ผลการทดสอบ O-NET วิชาภาษาไทย รูปแบบข้อสอบอัตนัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565

3.2 ผลการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565

ผลการทดสอบ O-NET วิชาภาษาไทย รูปแบบข้อสอบอัตนัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565

ผลการทดสอบ O-NET วิชาภาษาไทย รูปแบบข้อสอบอัตนัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 2 ข้อ ประกอบด้วย ข้อ 21 การเขียนเรื่องจากภาพ และ ข้อ 22 การเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่าน แบ่งการนำเสนอออกเป็น 3 หัวข้อ คือ 1) คะแนนเฉลี่ยภาพรวมระดับประเทศ 2) คะแนนเฉลี่ยจำแนกตามสังกัด และ 3) คะแนนเฉลี่ยจำแนกตามขนาดโรงเรียน ที่ตั้ง และภูมิภาค มีรายละเอียดดังนี้

1. คะแนนเฉลี่ยภาพรวมระดับประเทศ

ผลการทดสอบ O-NET วิชาภาษาไทย รูปแบบข้อสอบอัตนัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565 ภาพรวมระดับประเทศ มีผู้เข้าสอบทั้งสิ้น 564,292 คน พบว่า ข้อ 21 การเขียนเรื่องจากภาพ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.05 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.69 คะแนน คะแนนสูงสุดเท่ากับ 10.00 คะแนน ข้อ 22 การเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่าน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.00 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.62 คะแนน คะแนนสูงสุดเท่ากับ 10.00 คะแนน ดังตาราง 1

ตาราง 1 ค่าสถิติพื้นฐานผลการทดสอบวิชาภาษาไทย รูปแบบข้อสอบอัตนัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565

ข้อ	จำนวนผู้เข้าสอบ (N)	คะแนนเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	คะแนน	
				ต่ำสุด (Min.)	สูงสุด (Max.)
ข้อ 21 การเขียนเรื่องจากภาพ	564,292	8.05	1.69	0.00	10.00
ข้อ 22 การเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่าน	564,292	3.00	2.62	0.00	10.00

2. คะแนนเฉลี่ยจำแนกตามสังกัด

คะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาไทย รูปแบบข้อสอบอัตนัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565 จำแนกตามสังกัด จำนวน 11 สังกัด พบว่า

ข้อ 21 การเขียนเรื่องจากภาพ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 8.55 คะแนน รองลงมา คือ สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.52 คะแนน สังกัดโฮมสคูล มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.41 คะแนน และสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงการอุดมศึกษาฯ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.28 คะแนน

ข้อ 22 การเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่าน สังกัดโฮมสคูลมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.94 คะแนน รองลงมา คือ สังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงการอุดมศึกษาฯ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.89 คะแนน สังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.62 คะแนน และสังกัดสถาบันพลศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 คะแนน ดังตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนผู้เข้าสอบ คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานผลการทดสอบวิชาภาษาไทย
รูปแบบข้อสอบอัตนัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565 จำแนกตามสังกัด

สังกัด	จำนวน ผู้เข้าสอบ (N)	ข้อ 21 การเขียนเรื่องจากภาพ		ข้อ 22 การเขียนสรุปใจความ สำคัญของบทอ่าน	
		คะแนนเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	คะแนนเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)
กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น	37,604	7.99	1.81	2.85	2.61
กองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน	2,667	7.20	2.44	2.24	2.33
สถาบันพลศึกษา	12	8.25	1.03	3.35	2.80
สำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร	17,543	8.52	1.20	3.62	2.64
สำนักงานศึกษาเมืองพัทยา	1,133	7.93	1.87	2.46	2.47
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน	364,544	8.06	1.59	2.97	2.60
สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา	5	8.55	0.43	1.75	1.86
สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน	136,296	8.01	1.89	3.05	2.67
สำนักงานปลัดกระทรวงการอุดมศึกษาฯ	3,061	8.28	1.31	3.89	2.92
สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ	1,419	6.73	2.82	1.76	2.23
โฮมสคูล	8	8.41	0.83	4.94	2.01
ระดับประเทศ	564,292	8.05	1.69	3.00	2.62

3. คะแนนเฉลี่ยจำแนกตามขนาดโรงเรียน ที่ตั้ง และภูมิภาค

คะแนนเฉลี่ยจำแนกตามขนาดโรงเรียน

คะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาไทย รูปแบบข้อสอบอัตนัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565 จำแนกตามขนาดโรงเรียน มีรายละเอียดดังนี้

ข้อ 21 การเขียนเรื่องจากภาพ เมื่อจำแนกตามขนาดโรงเรียน พบว่า โรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 8.33 คะแนน ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ รองลงมา คือ โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดเล็ก และโรงเรียนขนาดกลาง มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 8.13 8.01 และ 7.96 คะแนนตามลำดับ

ข้อ 22 การเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่าน เมื่อจำแนกตามขนาดโรงเรียน พบว่า โรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.60 คะแนน ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ รองลงมา คือ โรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนขนาดกลาง และโรงเรียนขนาดเล็ก มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.30 2.90 และ 2.76 คะแนนตามลำดับ

คะแนนเฉลี่ยจำแนกตามที่ตั้ง

คะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาไทย รูปแบบข้อสอบอัตนัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565 จำแนกตามที่ตั้ง มีรายละเอียดดังนี้

ข้อ 21 การเขียนเรื่องจากภาพ เมื่อจำแนกตามที่ตั้ง พบว่า โรงเรียนที่อยู่ในเมือง มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าโรงเรียนที่อยู่นอกเมือง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.22 และ 7.98 คะแนน ตามลำดับ

ข้อ 22 การเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่าน เมื่อจำแนกตามที่ตั้ง พบว่า โรงเรียนที่อยู่ในเมือง มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าโรงเรียนนอกเมือง มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.29 และ 2.87 คะแนน ตามลำดับ

คะแนนเฉลี่ยจำแนกตามภูมิภาค

คะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาไทย รูปแบบข้อสอบอัตนัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565 จำแนกตามภูมิภาค มีรายละเอียดดังนี้

ข้อ 21 การเขียนเรื่องจากภาพ เมื่อจำแนกตามภูมิภาค พบว่า โรงเรียนที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 8.38 คะแนน รองลงมา คือ ภาคตะวันออก ภาคกลาง (ยกเว้นกรุงเทพมหานคร) ภาคเหนือ ภาคตะวันตก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.23 8.16 8.15 8.14 8.02 และ 7.72 คะแนน ตามลำดับ ทั้งนี้ กรุงเทพมหานคร ภาคตะวันออก ภาคกลาง (ยกเว้นกรุงเทพมหานคร) ภาคเหนือ และภาคตะวันตก มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ

ข้อ 22 การเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่าน เมื่อจำแนกตามภูมิภาค พบว่า โรงเรียนที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.50 คะแนน รองลงมา คือ ภาคเหนือ ภาคตะวันออก ภาคใต้ ภาคกลาง (ยกเว้นกรุงเทพมหานคร) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคตะวันตก มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.23 3.01 2.98 2.93 และ 2.90 คะแนน ตามลำดับ ทั้งนี้ กรุงเทพมหานคร ภาคเหนือ และภาคตะวันออก มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ ดังตาราง 3

ตาราง 3 จำนวนผู้เข้าสอบ คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานผลการทดสอบวิชาภาษาไทย รูปแบบข้อสอบอัตนัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565 จำแนกตามขนาดโรงเรียน ที่ตั้ง และภูมิภาค

รูปแบบการจำแนก	จำนวนผู้เข้าสอบ (N)	ข้อ 21 การเขียนเรื่องจากภาพ		ข้อ 22 การเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่าน	
		คะแนนเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	คะแนนเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
ขนาดโรงเรียน					
เล็ก	213,758	8.01	1.65	2.76	2.53
กลาง	184,286	7.96	1.81	2.90	2.60
ใหญ่	101,794	8.13	1.67	3.30	2.69
ใหญ่พิเศษ	64,454	8.33	1.41	3.60	2.74
ที่ตั้ง					
ในเมือง	174,253	8.22	1.50	3.29	2.70
นอกเมือง	390,039	7.98	1.76	2.87	2.58

รูปแบบการจำแนก	จำนวนผู้เข้าสอบ (N)	ข้อ 21 การเขียนเรื่องจากภาพ		ข้อ 22 การเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่าน	
		คะแนนเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	คะแนนเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
ภูมิภาค					
กรุงเทพมหานคร	40,750	8.38	1.28	3.50	2.71
กลาง (ยกเว้นกรุงเทพมหานคร)	116,005	8.16	1.46	2.93	2.64
ตะวันตก	30,264	8.14	1.53	2.90	2.62
ตะวันออก	48,660	8.23	1.41	3.01	2.64
ตะวันออกเฉียงเหนือ	178,580	8.02	1.64	2.90	2.57
ใต้	102,153	7.72	2.24	2.98	2.58
เหนือ	47,880	8.15	1.53	3.23	2.69
ระดับประเทศ	564,292	8.05	1.69	3.00	2.62

ผลการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565

ผลการใช้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2565 เป็นการวิเคราะห์คำ ข้อความ และประโยค โดยรวบรวมและสรุปปัญหาการใช้ภาษาไทยที่พบจากการตรวจกระดาษคำตอบอัตโนมัติ ซึ่งพบข้อบกพร่องในภาพรวม 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการเรียบเรียงความ กลวิธีการสรุปความ การเสนอแนวคิดสำคัญ และการคัดลอกข้อความ 2) ด้านการสะกดคำ 3) ด้านการใช้คำ และ 4) ด้านการเขียนประโยค โดยจัดหมวดหมู่ของข้อค้นพบ เพื่อเป็นตัวอย่างของข้อบกพร่องจากการใช้ภาษาไทยตามกรอบการวิเคราะห์ที่กำหนดขึ้นและนำเสนอผลแบบพรรณนา มีรายละเอียดดังนี้

1. ด้านการเรียบเรียงความ กลวิธีการสรุปความ การเสนอแนวคิดสำคัญ และการคัดลอกข้อความ

1.1 การเรียบเรียงความ หมายถึง การเขียนข้อความและการเรียบเรียงประโยคที่มีการเรียงลำดับความคิด การเชื่อมโยงความคิด และสรุปความได้อย่างสมบูรณ์ ครบถ้วน ผลจากการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในเรื่องของการเรียบเรียงความคิดมีดังนี้

1.1.1 การลำดับความคิด เป็นการลำดับความคิดไม่ถูกต้อง กล่าวคือ ไม่เป็นไปตามลำดับเวลา ไม่เป็นไปตามเหตุผล ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ข้อความที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
เราอยากไปเที่ยว เราก็ได้ไปเที่ยวกันทุกคน กลับบ้านทั้งทีก็ต้องไปเที่ยวกันบ้าง พรุ่งนี้เราจะออกไปเที่ยว เสร็จแล้วจะได้กลับไปทำงาน	เราก็ได้ไปเที่ยวกันทุกคนเพราะกลับบ้านถึงที่ต้องไปเที่ยวกันบ้างเพราะอยากไปเที่ยวเพราะพรุ่งนี้เราก็ได้ออกเดินทางไปเที่ยวเพราะว่าจะได้กลับไปทำงาน
เด็กกำลังเดินไปโรงเรียน ตายายขับรถผ่านไปพบเด็ก ตายายจึงขับรถไปส่งเด็กที่โรงเรียน	ตายายขับรถไป ตายายขับรถไปส่งที่โรงเรียน เด็กกำลังเดินไปโรงเรียน

ข้อความที่ถูกต้อง	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
เด็กสองคนพบตากับยายกำลังยกของขึ้นรถ พวกเขาเดินเข้าไปช่วยยกของขึ้นรถจนหมด โดยไม่รับเงินจากตากับยาย	เด็กทั้งสองคนช่วยกันขนของขึ้นรถทั้งหมดโดยไม่รับเงินจากตาและยาย เขาพบตากับยาย พวกเขาเดินไปช่วยยกของ
การนอนหลับให้เพียงพอของคนในแต่ละวัย จะส่งผลต่อสุขภาพ โดยเฉพาะวัยรุ่นจะเห็นการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจน	การนอนหลับให้เพียงพอของคนในแต่ละวัย จะเปลี่ยนแปลงชัดเจน การนอนหลับไม่มีคุณภาพจะส่งผลต่อสุขภาพ
การนอนหลับเป็นการพักผ่อนที่ดีสำหรับคนเรา คุณภาพการนอนหลับขึ้นอยู่กับชั่วโมงของการนอนหลับ	การนอนหลับเป็นการพักผ่อนที่ดีสำหรับเรา ถ้าเรานอนไม่เพียงพอ คุณภาพในการหลับอยู่กับการนอนหลับประมาณ 10-12 ชั่วโมง

หมายเหตุ ข้อความที่ปรากฏในตารางคือตัวอย่างจากการเขียนตอบในกระดาษคำตอบอัตนัย วิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1.1.2 การเชื่อมโยงความ เป็นการเชื่อมโยงความคิดที่ไม่เป็นเหตุเป็นผล ไม่สัมพันธ์กัน ข้อความหรือเนื้อความซ้ำ บางเหตุการณ์ขาดหายไปทำให้เนื้อความไม่ต่อเนื่อง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ข้อความที่ถูกต้อง	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
...พบกับคุณลุงคุณป้าที่ <u>เขา</u> ไม่รู้จัก (กำลังยกของอยู่) <u>เขา</u> จึงลงใจว่าจะช่วยตีหม	...พบคุณลุงคุณป้าที่ <u>เขา</u> ไม่รู้จัก <u>ฉัน</u> จึงตีใจมาก ๆ
<u>โทมะกับซารุ</u> เดินไปช่วยลุงกับป้ายกของ <u>เขาทั้งสองคน</u> มีน้ำใจ	<u>เขาทั้งสองคน</u> เดินช่วยลุงป้ายกของ <u>โทมะกับซารุ</u> เป็นคนมีน้ำใจ
ขณะที่ผมไปโรงเรียน ผมเห็นคุณพ่อกับคุณแม่กำลังยกของอยู่ ผมก็ไปช่วยยกของใส่ในรถ หรือ ขณะที่ผมกับเพื่อนไปโรงเรียน พวกผมเห็นคุณพ่อกับคุณแม่กำลังยกของอยู่ ผมและเพื่อนก็ไปช่วยยกของใส่ในรถ	ผมไปโรงเรียนและผมก็เห็นคุณพ่อกับแม่กันล้นยกของผมก็ไปช่วยพ่อกับแม่ยกของอยู่ในรถผมก็ไปเก็บกล่องผมก็ยกของใส่ในรถเพื่อนก็ยก
การนอนหลับที่ไม่มีคุณภาพจะส่งผลเสียต่อสุขภาพ เช่น ทำให้เวียนศีรษะ ปวดศีรษะ หงุดหงิด	การนอนหลับที่ไม่มีคุณภาพ เช่น ทำให้เวียนศีรษะ ปวดศีรษะ หงุดหงิด การนอนหลับที่ไม่มีคุณภาพจะส่งผลเสียต่อสุขภาพ

หมายเหตุ ข้อความที่ปรากฏในตารางคือตัวอย่างจากการเขียนตอบในกระดาษคำตอบอัตนัย วิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1.2 กลวิธีการสรุปความ หมายถึง วิธีการสรุปประเด็นสำคัญของเรื่องทีอ่านโดยผ่านกระบวนการคิดอย่างมีเหตุผล เพื่อให้ได้ใจความสั้น กระชับรัด และสละสลวยด้วยสำนวนภาษาของผู้เขียนเอง
ผลจากการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในเรื่องของกลวิธีการสรุปความมีดังนี้

1.2.1 การยกตัวอย่าง

- เช่น ทำให้มีอาการมึนงง เวียนศีรษะ หงุดหงิด สมาธิไม่ดี การตัดสินใจช้าลง
- คือ ทำให้มีอาการมึนงง เวียนศีรษะ ปวดศีรษะ หงุดหงิด สมาธิไม่ค่อยดี ตัดสินใจช้าลง
- ดังนี้ 1 มีอาการในง 2 เวียนศีรษะ ปวดศีรษะ 3 หงุดหงิด 4 สมาธิไม่ดีการตัดสินใจช้าลง
- อาทิ ปวดหัว คิดอะไรไม่ออก
- วันใดก็ตามที่เรานอนไม่พอจะทำให้สมองไม่แล่น คิดอะไรไม่ออก เป็นต้น

1.2.2 การอธิบายความ/เขียนเนื้อความซ้ำ

- วันใดก็ตามที่เรานอนไม่พอสมองจะไม่แล่น คิดอะไรไม่ค่อยแล่น คิดอะไรไม่ออก
- ครรนอนพักให้เพียงพอ จะมีความสุขที่แข็งแรง และไม่เสี่ยงต่อการเกิดผลข้างเคียงของโรคประจำตัว... ทุกคนจึงควรนอนพักผ่อนให้เพียงพอ
- เราจะสังเกตได้ว่าวันใดวันหนึ่งที่เรานอนไม่พอ สมองจะไม่ค่อยแล่น คิดอะไรไม่ค่อยแล่นออก ว่าที่วันใดวันหนึ่ง
- คุณภาพของการนอนหลับมีผลต่อสุขภาพ ในวัยชราการนอนหลับจะเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจน คุณภาพการนอนจะส่งผลต่อสุขภาพได้
- ถ้าเรานอนไม่เพียงพอจะมีผลเสียต่อสุขภาพ เราควรนอนให้เพียงพอ ถ้าเรานอนไม่พอสุขภาพไม่ดี ควรนอนให้เพียงพอ

1.2.3 การระบุข้อความที่เป็นรายละเอียด

- เราจะสังเกตได้ว่า วันใดก็ตามที่เรานอนไม่พอ สมองจะไม่ค่อยแล่น
- สังเกตว่า ถึงแม้จะนอนนาน แต่ถ้าหลับ ๆ ตื่น ๆ พลิกไปพลิกมาทั้งคืนตื่นขึ้นมากก็ไม่สดชื่น
- ทารกแรกเกิดจะนอนวันละ 16-20 ชั่วโมง วัยเรียนจะนอนวันละ 9-10 ชั่วโมง วัยทำงานนอนวันละ 5-6 ชั่วโมง
- ในแต่ละช่วงวัยจะให้การนอนหลับ 16-20 ชั่วโมง เมื่อเข้าสู่วัยเรียนก็จะลดลงเหลือ 6-10 ชั่วโมง ส่วนผู้ใหญ่จะใช้เวลาเพียง 5-6 ชั่วโมง
- การนอนหลับที่ไม่มีคุณภาพจะส่งผลเสียต่อสุขภาพ เช่น ทำให้มีอาการมึนงง เวียนศีรษะ สมาธิไม่ดี สำหรับคนที่มีโรคประจำตัวและนอนไม่พอนั้น อาการของโรคประจำตัวอาจกำเริบได้

1.2.4 การสรุปความผิดจากเนื้อเรื่องหรือบทอ่าน

- การนอนเรควรนอนให้พอเหมาะไม่มากหรือน้อยจนเกินไป
- คุณภาพของการนอนหลับให้เพียงพอถือเป็นเรื่องดี ทำให้สุขภาพดี ดูสวย ดูงาม
- เมื่อเหนื่อยล้าจากอะไรก็ตาม การพักผ่อนที่ดีที่สุดคือการนอนหลับ
- เมื่อเรานอนไม่พอก็อาจจะมีผลเสียต่อสุขภาพของการเรียนได้
- ครรนอนพักให้เพียงพอ จะมีความสุขที่แข็งแรงและไม่เสี่ยงต่อการเกิดผลข้างเคียงของโรคประจำตัว

1.3.2 มีการกล่าวถึง “การช่วย” เป็นความคิดสำคัญของภาพเพียงเท่านั้น

ตอนที่ 2 : แบบอัตนัย จำนวน 2 ข้อ

21. จงเขียนเรื่องจากภาพ

เรา ควร ช่วย คน ที่ กำลังเดือดร้อน หรือ กำลัง
ลำบาก ก็ควร ที่จะ ช่วย ถึงจะไม่ ใช่ว่า
ที่ลู่จุกก็ง ก็ไม่สามารถ ช่วยได้ และสิ่ง ที่ เราทำไป
จะต่าง มีผล ตอบแทน กับ ชีวิตในอีกข้างหน้า อย่าง แน่
นอน

ตัวอย่างที่ 1.3.2 (1) นักเรียนเขียนเรื่องที่การกล่าวถึงการช่วยเป็นความคิดสำคัญของภาพเพียงเท่านั้น

ตอนที่ 2 : แบบอัตนัย จำนวน 2 ข้อ

21. จงเขียนเรื่องจากภาพ

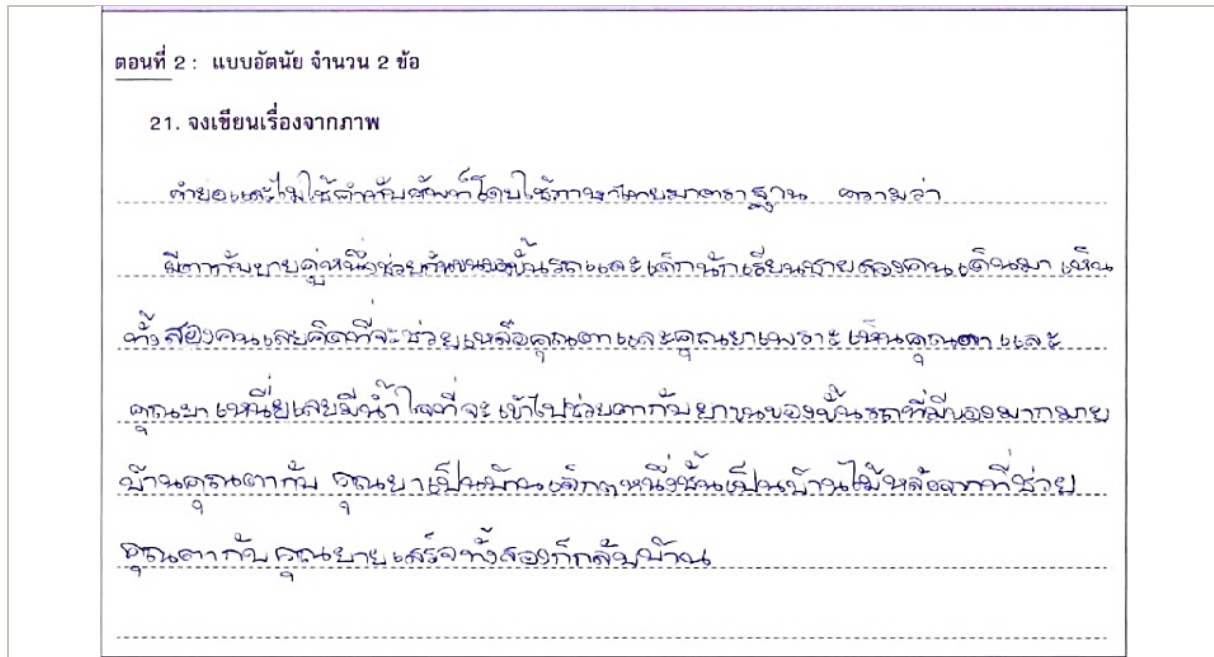
การช่วยเหลือผู้อื่น ที่เกิดปัญหา ตามความสามารถของตน เป็นสิ่งที่ดีมาก
สังคมต้องการคนเหล่านี้ การช่วยเหลือผู้อื่นจะทำให้เรารู้สึกภาคภูมิใจ
ทำให้ปัญหาของคนที่เราช่วยจะลดลง ในบางครั้งที่เรามีปัญหา
คนเหล่านี้จะกลับมาช่วยเหลือเรา นี่คือการที่มีคนภาพ แต่ในปัจจุบัน
คนสนใจแต่ตนเอง ไม่มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ซึ่งถือเป็นปัญหาใหญ่
ของบ้านเมือง ดังนั้น พวกเราทุกคน ควร ช่วยเหลือ หนึ่งกับและกัน ตาม
ความสามารถของตน หากทุกคนช่วยกัน จะนำไปสู่สังคมที่ดีอย่างแน่นอน

ตัวอย่างที่ 1.3.2 (2) นักเรียนเขียนเรื่องที่การกล่าวถึงการช่วยเป็นความคิดสำคัญของภาพเพียงเท่านั้น

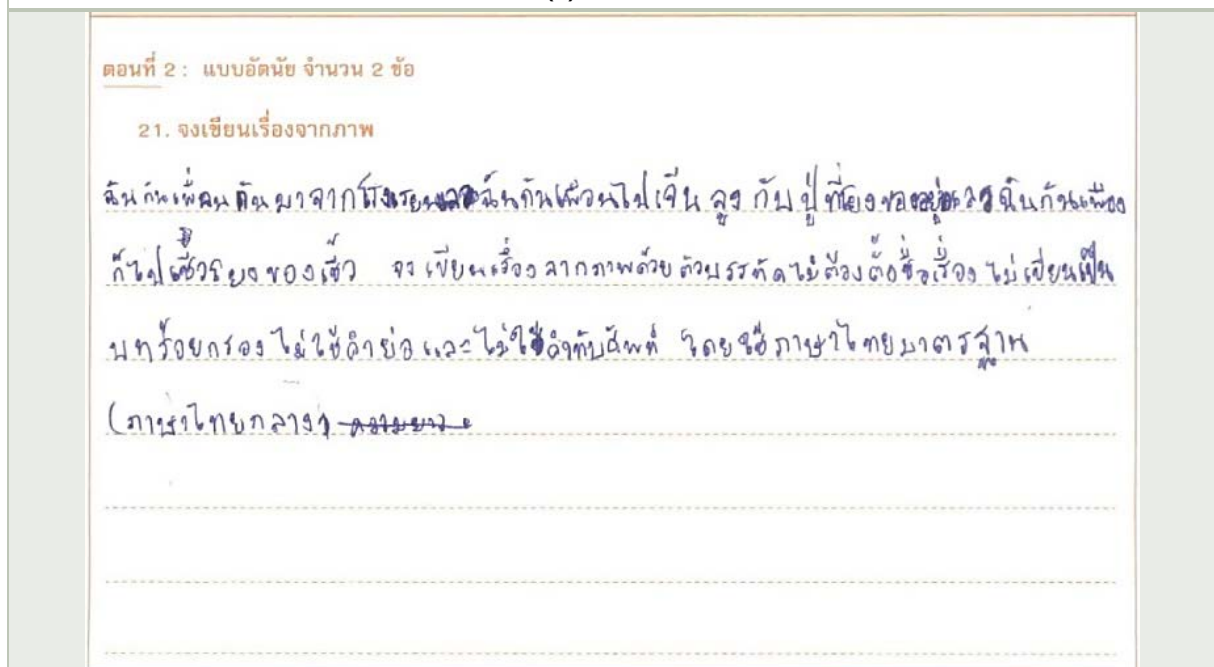
1.4 การคัดลอกข้อความ หมายถึง การคัดลอกข้อความส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อสอบมาเขียน ไม่ว่าจะ
เป็นคำสั่ง ข้อสอบปรนัย และข้อสอบอัตนัย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในด้านการคัดลอกมีดังนี้

1.4.1 คัดลอกคำสั่ง

ตัวอย่างที่ 1.4.1 (1) นักเรียนเขียนข้อความคำสั่ง

ตัวอย่างที่ 1.4.1 (2) นักเรียนเขียนข้อความคำสั่ง

ผู้สอนจึงควรเน้นย้ำวิธีการหรือหลักการสรุปความ ให้นักเรียนได้ฝึกการวิเคราะห์ แยกแยะว่า ส่วนใดเป็นใจความหลัก ส่วนใดเป็นรายละเอียด และฝึกปฏิบัติการเขียนสรุปความ รวมทั้งการตรวจสอบงานเขียนของตนเองก่อนนำเสนอหรือเผยแพร่ว่ามีการสื่อสารที่ถูกต้อง ไม่มีเนื้อความซ้ำ และไม่มีการสรุปความผิด ที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเป็นอย่างอื่น

3. การนำเสนอแนวคิดสำคัญของภาพ นักเรียนไม่มีการกล่าวถึงการช่วยเหลือเป็นความคิดสำคัญ ไม่ปรากฏชุดคำ/ข้อคิด/ข้อเสนอแนะที่แสดงคุณลักษณะอันพึงประสงค์ “จิตสาธารณะ” และการให้นิยาม/อธิบายขยายความคุณลักษณะดังกล่าว โดยไม่มีตัวอย่างจากภาพประกอบ ตลอดจนมีการกล่าวถึงการช่วยเหลือเป็นความคิดสำคัญของภาพเพียงเท่านั้น ทั้งนี้อาจเกิดจากนักเรียนไม่สามารถตีความหมายจากภาพ ได้ว่าความคิดสำคัญของภาพคือประเด็นใด

ผู้สอนจึงควรคัดเลือกภาพสถานการณ์ต่าง ๆ ให้นักเรียนได้ฝึกวิเคราะห์ว่ามีเหตุการณ์หรือกิจกรรมอะไร และมีการกระทำใดบ้างที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับภาพ โดยอาจให้นักเรียนได้ร่วมคิดและอภิปรายเป็นกลุ่ม แล้วนำเสนอหน้าชั้นเรียน หรือตั้งคำถามให้ตอบเป็นรายบุคคล เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้มุมมองความคิดที่หลากหลาย

4. การคัดลอกข้อความ นักเรียนมีการคัดลอกข้อความที่เป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของข้อสอบมาเขียน ได้แก่ คำสั่ง และข้อสอบอัตนัย เนื่องจากนักเรียนไม่สามารถเล่าเรื่องจากภาพหรือบรรยายเรื่องราวได้ และนักเรียนไม่สามารถสรุปใจความสำคัญของเนื้อหาบทอ่านจึงใช้วิธีคัดลอกข้อความ หรือเนื้อหาในข้อสอบมาเขียน

ผู้สอนจึงควรเน้นย้ำให้นักเรียนอ่านคำสั่งให้เข้าใจว่าโจทย์ต้องการให้ทำอะไร รวมถึงอธิบายเกณฑ์การประเมินให้นักเรียนทราบว่าการประเมินเรื่องใดบ้าง และให้นักเรียนฝึกเขียนเรียบเรียงด้วยภาษาของตนเอง

อย่างไรก็ดี การฝึกทักษะการเขียนของนักเรียน ผู้สอนควรมีการให้ข้อมูลป้อนกลับในงานเขียนของนักเรียนทุกชิ้น เพื่อให้นักเรียนทราบว่าตนเองมีข้อบกพร่องในเรื่องใด และมีพัฒนาการดีขึ้นในเรื่องใด อีกทั้งควรส่งเสริมให้นักเรียนมีนิสัยรักการอ่าน เพราะการอ่านเป็นต้นทุนที่สำคัญทั้งในเชิงความคิด และคลังคำที่จะใช้ในการถ่ายทอดความคิดผ่านงานเขียน

2. ด้านการสะกดคำ

การสะกดคำ หมายถึง ข้อบกพร่องที่เกิดจากการใช้พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์หรือตัวการันต์ต่างไปจากคำที่ปรากฏในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 จากการวิเคราะห์กระดาษคำตอบของนักเรียนสามารถจำแนกข้อบกพร่องในการสะกดคำของนักเรียนแบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม คือ การใช้พยัญชนะผิด การใช้สระผิด การใช้วรรณยุกต์ผิด การใช้ตัวการันต์ผิด และการใช้เครื่องหมายต่าง ๆ มีรายละเอียดดังนี้

2.1 การใช้พยัญชนะผิด หมายถึง การใช้พยัญชนะต้น หรือพยัญชนะท้ายต่างไปจากคำที่ปรากฏในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 จากการวิเคราะห์กระดาษคำตอบของนักเรียนสามารถจำแนกข้อบกพร่อง แบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ได้แก่ การใช้พยัญชนะต้นผิด และการใช้พยัญชนะท้ายผิด

ผลจากการวิเคราะห์ข้อบกพร่องด้านการใช้พยัญชนะผิดมีดังนี้

2.1.1 การใช้พยัญชนะต้นผิด ปรากฏข้อบกพร่องใน 3 ลักษณะ ได้แก่ การใช้พยัญชนะต้นเดี่ยว การใช้อักษรนำ และการใช้อักษรควบผิด จากการวิเคราะห์กระดาษคำตอบของนักเรียน พบการใช้พยัญชนะต้นผิด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

การใช้พยัญชนะต้นเดี่ยว

คำที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
กระตือรือร้น	กระตือลือล้น
ขึ้น	คั้น
คิด	จิด
จิตสาธารณะ	จิตสาธารณะ
ตอบแทน	ตอบแถม ตอบแตน
ระแวกบ้าน	ระแวกบ้าน
ลำบาก	รำบาก
เลิกเรียน	เริกเรียน
อาสา	อาษา อาศา
ฉะนั้น	ชะนั้น
ไม่ค่อย	ไม่ช่อย
รวดเดียว	ลวดเดียว
รู้สึก	รู้สึก

การใช้อักษรนำ

คำที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
คนหนึ่ง	คนนึ่ง
ลดเหลือ	ลดเลื่อ
สำหรับ	สำรับ
หยุดหัด	งุดจิด งุดหัด
เหน็ดเหนื่อย	เน็ด็ดเหนื่อย
เหมือน	เมื่อน
เหรอ	هلอ
อยู่	ู่
อยาก	ยาก

การใช้พยัญชนะต้นควบ

คำที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
กระบะ	กะบะ
กลับบ้าน	กับบ้าน กรับบ้าน
กลัว	กั้ว
คลายเครียด	ครายเครียด คลายเคลียด ครายเคลียด
เปลี่ยนแปลง	เปี่ยนแปลง
ปลอดภัย	ปลอดภัย
เตรียม	เตียม
ปล่อย	ป่อย
ปลาบปลื้ม	ปราบปริ่ม
แปร่งฟัน	แปงฟัน
เพราะ	เพาะ
พุงนี้	ฟุงนี้
ครอบครัว	คอบครัว

2.1.2 การใช้พยัญชนะท้ายผิด ปรากฏข้อบกพร่องใน 2 ลักษณะ ได้แก่ การใช้ตัวสะกดผิดในมาตราเดียวกัน และการใช้ตัวสะกดผิดมาตรา จากการวิเคราะห์กระดาษคำตอบของนักเรียน พบการใช้ตัวสะกดผิดดังตัวอย่างต่อไปนี้

การใช้ตัวสะกดผิดในมาตราเดียวกัน

คำที่ถูกต้อง	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
ควร	ควณู ควน
ความสุข	ความสุข
คุณ	คุน คูนู ครุ
จิตอาสา	จิตอาสา จิตอาสา
บังเอิญ	บังเอิน บังเอิน
ปฏิเสธ	ปฏิเสธฐ ปฏิเสธต ปฏิเสธท ปฏิเสธทร ปฏิเสธช
ปรากฏ	ปรากฏ
รถ	รด รส
รางวัล	รางวัล
โรค	โรค
สนิท	สนิด สนิต สนิส
สังเกต	สังเกต สังเกตดู สังเกตตุ
อนุญาต	อนุญาติ อนุญาต

การใช้ตัวสะกดผิดต่างมาตรา

คำที่ถูกต้อง	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
กลางคืน	กลางคั้ง
ร่างกาย	ร่างการ
แรงเกิด	แรงเกิด
อย่างน้อย	อย่างน้อยน
อากาศ	อาการ
อาจ	อาจ

การใช้ตัวสะกดผิดรูป

คำที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
นิรันดร์	นิรันดร์
รถยนต์	รถยนต์ รถยนต์ รถยนต์
สังเกต	สังเกต สังเกต
อนุญาต	อนุญาต อนุญาต

2.2 การใช้สระผิด หมายถึง การใช้รูปสระหรือใช้เสียงสระไม่ตรงตามอักขรวิธีไทย หรือต่างไปจากคำที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554

ผลจากการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในด้านการใช้สระผิดมีดังนี้

2.2.1 ด้านรูปสระ ปรากฏข้อบกพร่อง 3 ลักษณะ ได้แก่ การเขียนสระที่มีรูปใกล้เคียงกัน การเขียนรูปสระขาด-เกิน และการวางรูปสระผิดตำแหน่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

การเขียนสระที่มีรูปใกล้เคียงกัน

คำที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
เดิน	เดิน เดอน เดิน
ได้	ได้ ไต ไต ด้าย
เตรียม	เตรียม
ถึง	ถึง ถึ
เพื่อน	เพื่อน เฝียน เฝิน เฝิ้ล
เยอะ	เยะ เยะ เยอะ เย้ก
โรงเรียน	โรงเรียน โรงเรียน โรงเรียน โรงเรียน โรงเรียน
สักครู่	ซะครู่
เหน็ดเหนื่อย	เน็ดเหน้อย เหน็บเหนี้ย เฝียน เหน็ดเหนี้ย
เหมือน	เหมือน
เหลือ	เหลือ
เอื้อเฟื้อ	เอื้อเฟี้ย
เริ่ม	เริ่ม

การเขียนรูปสระขาด-เกิน

คำที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
สระขาด	
ขะมักเขม้น	ข้มักเขม้น ข้มักเขมน
เพราะ	เพระ เพรา
พะรุงพะรัง	พรุงพรัง พรุงพั้ง พลุงพลัง พลุงกะลัง พะลุงพลัง
ภูมิใจ	ภูมใจ ภูนใจ
ระหว่าง	รว่าง ลว่าง
สาธารณสุข	สาธาณ
เหนื่อย	เหนอย
เหลือ	เหลื่อ
กำเริบ	กำริบ
คุณภาพ	คณภาพ
ฉะนั้น	ฉนัั้น
ชั่วโมง	ช่วโมง
ศิระษะ	ศรีษ ศีรช
สระเกิน	
กาลครั้งหนึ่ง	การละครั้งหนึ่ง
ขะมักเขม้น	ขะมักเขเม้น ขะมักเขเม้น
ขณะ	ขะนะ
จิตสาธารณสุข	จิตสาธาณะ
เฉยเฉย	เขียเขีย
ชรา	ชะรา
ณ	ณะ นะ
สบาย	สะบาย
สวัสดิ์	สะหส์ดี สะวัดดี
สาธารณสุข	สาทาณะ สะธาณะ
สมาธิ	สะมาธิ สามาธิ
สังเกต	สังเกตุ สังเกตตุ สังเกิต

การวางรูปสระผิดตำแหน่ง

คำที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
เคารพ	เครพ
ครู	คู
ควรว	คว
คุณ	คณฺ คนุ
เพราะ	เพา
เสมอ	เมสอ สเมอ
เหน้อย	เหน้อยอ เหน้อย
ข้างเคียง	ข้างเคียง
คุณภาพ	คณฺภาพ
รู้สึก	รู้สึ
ศิระ	ศรีษะ ศรีษะ ศรีศรี

2.2.2 ด้านเสียงสระ ปรากฏข้อบกพร่อง 2 ลักษณะ ได้แก่ การเขียนสระที่ออกเสียงเหมือนกัน และการเขียนสระสลับกันระหว่างเสียงสั้นกับเสียงยาว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

การเขียนสระที่ออกเสียงเหมือนกัน

คำที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
ก็	ก้อ
กำลัง	กัมลิ่ง
ขะหมักเข้มข้น	ขะหมักเข้มข้น ขม๊กเข้มข้น
ควรว	ควน
จิตสาธารณะ	จิตสาธาณะ จิตสาทานะ
จิตอาสา	จิตอาษา จิตรอาสา จิตอาสา
ฉะนั้น	ชะนั้น ฉะนั้น
ช่วงวัย	ช่วงไว
เข้า	ข้าว
ขาบซึ้ง	ทราบซึ้ง
นำ / นำจะ	หน้า / หน้าจะ
ปลอดภัย	ปลอดภัย
พรั่งพร้อม	พรั่งพร้อม

คำที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
ภรรยา	พันลยา กั้นลยา
สัมภาระ	สำภาระ
สาธารณะ	สาทาระณะ สาธารณะ สาธารณ
สูญเสีย	ศูนย์เสีย
เสมอ	สะเสมอ สเมอ

การเขียนสระสลับกันระหว่างเสียงสั้นกับเสียงยาว

คำที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
เก็บ	เกบ
กำลัง	กามล้ง กะล้ง
คนแก่	โคนแก่
ครับ	ครั๊บ ค้าบ
ความสุข	ความสุข
คุณ	คุน
ช่าง	ชั่ง
เดิน	เดอน
ท่าน	ทั้น ทั้น
เปล้า	ปล้าว
มีนง	มีนง
ไม้	ม้าย
สงสาร	โสงสาร
สมาธิ	สะมาธิ
สว่าง	สะหว่าง
สุขภาพ	สุสุขภาพ
อยู่	อยู่

2.3 การใช้วรรณยุกต์ผิด หมายถึง การใช้รูปวรรณยุกต์ หรือการวางตำแหน่งของวรรณยุกต์ไม่ตรงตามอักขรวิธีไทย หรือต่างไปจากคำที่ปรากฏในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554
 ผลจากการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในด้านการใช้วรรณยุกต์ผิดมีดังนี้

2.3.1 การใช้รูปวรรณยุกต์ผิด

คำที่ถูกต้อง	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
ก่อน	ก๊อน
ชน	ซัน ช่น
ขะมักเขม่น	ขะมักเขม่น
ขึ้น	ซิน ขึ้น
ครุ่นคิด	ครุ่นคิด
จ๊ะ	จ๊ะ
ช่วย	ซ่วย
ชั่วโมง	ชั่วโมง
เชื่องช้า	เชื่องช้า
ชื้อ	ชื้อ, ชื้อ
เช่า	เช่า
ซ่อม	ซ้อม
ซึ่ง	ซึ้ง
ซื่อสัตย์	ซื่อสัตต์
เดี่ยว	เดี้ยว เดี้ยว เดี้ยว
ทั้ง	ทัง ทัง ทัง
ท่าน	ท้าน ทาน
เที้ยว	เที้ยว เที้ยว
นะคะ	นะคะ นะคะ
นะจ๊ะ	นะจะ นะจ๊ะ นะจ๊ะ นะจ๊ะ
เป็นไร	เป็นไร
แป็บ	แปบ
ผู้ใหญ่	ผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่
พลึก	พลึ๊ก
พักผ่อน	พักผอน พักผ่อน
เพื่อ	เพื่อ เพื่อ

คำที่ถูกต้อง	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
เพื่อน	เพ็อน เพ็อน
พรั่งนี้	พรั่งนี้ พรั่งนี้
พั้ง/เพ็ง	พั้ง พั้ง เพ็ง เพ็ง
วันหนึ่ง	วันหนึ่ง วันหนึ่ง
เหน้อย	เหน้อย เหน้อย
เอื้อเพื่อ	เอื้อเพื่อ เอื้อเพื่อ

2.3.2 การวางวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง

คำที่ถูกต้อง	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
ช่วย	ช่วย
เพื่อน	เพื่อน
เพ็ง	เพ็ง
วัยรุ่น	วัยรุ่น วัยรุ่น
สดชื่น	สดชื่น
เสร็จ	เสร็จ
หนึ่ง	หนึ่ง
สุขภาพ	สุขภาพ
อยู่	อยู่

2.4 การใช้ตัวการ์นต์ผิด หมายถึง การใช้พยัญชนะที่เป็นตัวการ์นต์ และเครื่องหมายทัณฑฆาตผิด หรือการวางเครื่องหมายทัณฑฆาตผิดตำแหน่ง ไม่ตรงตามอักขรวิธีไทย หรือต่างไปจากคำที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554

ผลจากการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในด้านการใช้ตัวการ์นต์ผิดมีดังนี้

การเขียนตัวการ์นต์ขาด

คำที่ถูกต้อง	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
สต่างค์	สต่าง

การเขียนตัวการ์นต์เกิน

คำที่ถูกต้อง	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
ความสุข	ความสุขค์
รถ	รถย์ รถค์
เสาธง	เสาร์ธง
สังเกต	สังเกตค์

การใช้พยัญชนะที่เป็นตัวการ์นต์ผิด

คำที่ถูกต้อง	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
ชื่อสัตว์	ชื่อสัตว์ด์ ชื่อสัตว์ว์
รถยนต์	รถยนต์ย์ รถยนต์ร์ รถยนต์ถ์
เหตุการณ์	เหตุการ์

การวางเครื่องหมายทัณฑ์ขาดผิดตำแหน่ง

คำที่ถูกต้อง	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
นิรันดร์	นิรันดร์

2.5 การวรรคตอน การใช้ไม้ยมก และการใช้ไม้ไตคู่ไม่ถูกต้อง หมายถึง การไม่เว้นวรรคตอน หรือเว้นวรรคตอนทุกคำ การไม่ใช้ไม้ยมก หรือการใช้ไม้ยมกผิด และการไม่ใช้ไม้ไตคู่ หรือการใช้ไม้ไตคู่ไม่ถูกต้อง

ผลจากการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในด้านการวรรคตอน การใช้ไม้ยมก และการใช้ไม้ไตคู่หรือการใช้ไม้ไตคู่ไม่ถูกต้องมีดังนี้

การไม่เว้นวรรคตอน

ตัวอย่างประโยคไม่เว้นวรรคตอน	การเว้นวรรคตอนที่ถูกต้อง
<p>ตอนที่ 2 : แบบอัตนัย จำนวน 2 ข้อ</p> <p>21. จงเขียนเรื่องจากภาพ</p> <p>ผมและเพื่อน ๆ กำลังจะเดินทางไปโรงเรียน พอออกมาจากบ้านและก็ได้เดินมาจนครึ่งทาง แล้วก็แวะซื้อขนมเพื่อที่จะเอาไปกินที่โรงเรียนตอนเช้า พอเดินมาใกล้จะถึงโรงเรียน แล้วก็หันมามองว่าคุณลุงคุณป้าทำอะไรอยู่ ผมก็เดินเข้าไปถามว่า คุณลุงคุณป้าทำอะไรกันครับ คุณลุงก็บอกว่า กำลังจะเก็บของไปเที่ยวต่างจังหวัดก็เลยเก็บของ ผมเลยบอกว่า เตี่ยผมช่วย</p>	<p>ผมและเพื่อน ๆ กำลังจะเดินทางไปโรงเรียน พอออกมาจากบ้านและก็ได้เดินมาจนครึ่งทาง แล้วก็แวะซื้อขนมเพื่อที่จะเอาไปกินที่โรงเรียนตอนเช้า พอเดินมาใกล้จะถึงโรงเรียน แล้วก็หันมามองว่าคุณลุงคุณป้าทำอะไรอยู่ ผมก็เดินเข้าไปถามว่า คุณลุงคุณป้าทำอะไรกันครับ คุณลุงก็บอกว่า กำลังจะเก็บของไปเที่ยวต่างจังหวัดก็เลยเก็บของ ผมเลยบอกว่า เตี่ยผมช่วย</p>

ตัวอย่างประโยคไม่เว้นวรรคตอน	การเว้นวรรคตอนที่ถูกต้อง
<p>ตอนที่ 2 : แบบอัตนัย จำนวน 2 ข้อ</p> <p>21. จงเขียนเรื่องจากภาพ</p> <p>วันนี้ผมเลิกเรียนแล้วกำลังจะกลับบ้านผมได้เห็นสองคนชนกันกำลังช่วยกันขนของขึ้นรถด้วยท่าทางรีบผมและเพื่อนก็ช่วยกันขนของขึ้นรถ... คุณยายได้ขอรถไปส่งพวกเขาที่บ้านด้วยความหวังใจพวกเขาได้คอยไปก็ไม่เป็นไรครับหลังจากถึงบ้านผมได้เล่าเรื่องนี้ให้แม่ฟังวันต่อมาผมและเพื่อนผมและเพื่อนได้เดินผ่านหน้าบ้านของคุณตากับคุณยาย มีเศษใบไม้เต็มไปหมด ผมและเพื่อนได้ทำความสะอาดให้คุณตากับคุณยาย วันต่อมาผมและเพื่อนได้เห็นคุณตากับคุณยายกลับมาจากต่างจังหวัด คุณตากับคุณยายได้ขอบคุณพวกผมและเอานมมาให้เป็นการขอบคุณ</p>	<p>วันนี้ผมเลิกเรียนแล้วกำลังจะกลับบ้าน ผมได้เห็นสองคนตายายกำลังช่วยกันขนของขึ้นรถด้วยท่าทางรีบ ผมและเพื่อนได้ช่วยกันขนของขึ้นรถ คุณยายได้อาสาไปส่งพวกเราที่บ้าน ด้วยความเกร็งใจพวกผมได้ตอบไปว่าไม่เป็นไรครับ หลังจากถึงบ้านผมได้เล่าเรื่องนี้ให้แม่ฟังวันต่อมาผมและเพื่อนผมและเพื่อนได้เดินผ่านหน้าบ้านของคุณตากับคุณยาย มีเศษใบไม้เต็มไปหมด ผมและเพื่อนได้ทำความสะอาดให้คุณตากับคุณยาย วันต่อมาผมและเพื่อนได้เห็นคุณตากับคุณยายกลับมาจากต่างจังหวัด คุณตากับคุณยายได้ขอบคุณพวกผมและเอานมมาให้เป็นการขอบคุณ</p>

การเว้นวรรคตอนทุกคำ

ตัวอย่างประโยคเว้นวรรคตอนทุกคำ	การเว้นวรรคตอนที่ถูกต้อง
<p>ตอนที่ 2 : แบบอัตนัย จำนวน 2 ข้อ</p> <p>21. จงเขียนเรื่องจากภาพ</p> <p>วันหนึ่ง เด็กจิโน เป็นเด็กโกหกที่ไม่กลับบ้าน แต่วันหนึ่งเด็กชายจิโนโดยตักเตือนว่า อย่าเป็นคนโกหก จิโนก็กลับตัวแล้วมาช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน ทำการบ้านด้วย</p>	<p>วันหนึ่งเด็กจิโนเป็นเด็กโกหกที่ไม่ทำอะไร นอกจากเล่นเกมอย่างเดียว เด็กจิโนเป็นเด็กโกหกที่ไม่กลับบ้าน แต่วันหนึ่งเด็กชายจิโนโดยตักเตือนว่า อย่าเป็นคนโกหก จิโนก็กลับตัวแล้วมาช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน ทำการบ้านด้วย</p>
<p>ตอนที่ 2 : แบบอัตนัย จำนวน 2 ข้อ</p> <p>21. จงเขียนเรื่องจากภาพ</p> <p>เรา ควร ช่วย คน ที่ กำลังเดือดร้อน หรือ กำลังลำบาก ก็ควร ที่จะ ช่วย ถึงจะ ไม่ใช่ คน ที่ รู้จัก กัน ก็ สามารถ ช่วย ได้ และ สิ่ง ที่ เรา ทำ ไป จะ ต้อง มี ผล ต่อ กับ ชีวิต ใน อีก ข้าง หน้า อย่าง แน่ นอน</p>	<p>เราควรช่วยคนที่กำลังเดือดร้อนหรือกำลังลำบากก็ควรที่จะช่วย ถึงจะไม่ใช่คนที่รู้จักกันก็สามารถช่วยได้ และสิ่งที่เราทำไปจะต้องมีผลตอบแทนกับชีวิตในอีกข้างหน้าอย่างแน่นอน</p>

การไม่ใช้ไม้ยมก หรือการใช้ไม้ยมกไม่ถูกต้อง

คำที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
เก่า ๆ	เก่าเก่า
จู่ ๆ	จู่จู่
เด็ก ๆ	เด็กเด็ก
ต่าง ๆ	ต่างต่าง
นานา	นา ๆ

การไม่ใช้ไม้ไตคู่ หรือการใช้ไม้ไตคู่ไม่ถูกต้อง

คำที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
เก็บ	เกบ, เกิบ
ก็	กอ ก่อ ก้อ ก่ กั กิ
เป็นไร	เป็นไร
มะเร็ง	มะเลง

ข้อสังเกตและข้อควรพัฒนาด้านการสะกดคำ

จากผลวิเคราะห์ข้อบกพร่องด้านการสะกดคำทั้ง 5 ประการ กล่าวคือ การใช้พยัญชนะผิด การใช้สระผิด การใช้วรรณยุกต์ผิด การใช้ตัวการันต์ผิด และการใช้เครื่องหมายต่าง ๆ พบข้อสังเกต ดังนี้

1. การสะกดคำผิด เพราะเข้าใจรูปตัวอักษรและสระสับสน เช่น เหมือน-เหมียน เล่น-เล่น
2. การสะกดคำผิด เพราะรูปที่สะกดทั้งถูกและผิดออกเสียงพ้องกัน เช่น อาสา-อาศา/อาษา อนุญาต-อนุญาต และเกิดจากการใช้ตัวสะกดไม่ถูกต้อง หรือการใช้ตัวสะกดไม่ตรงกับมาตราตัวสะกด เช่น จิตสาธารณะ-จิตสาธารณะ ปฏิเสธ-ปะติเสธ/ประฏิเสธ/ปะติเสธ/ประฏิเสธ
3. การสะกดคำสะท้อนให้เห็นความเข้าใจคลาดเคลื่อนเกี่ยวกับพยัญชนะที่มีคุณสมบัติทางเสียงใกล้เคียงกัน เหตุมาจาก 1) *เรื่องไตรยางค์และการผันวรรณยุกต์* เห็นได้จากการเลือกสะกดพยัญชนะต้นอักษรสูงหรือต่ำคลาดเคลื่อนหลายกรณี เช่น ขึ้น-คั้น ฉะนั้น-ชนะนั้น 2) *เรื่องอักษรนำ* เห็นได้จากการสะกดอักษรนำ และ อ นำ คลาดเคลื่อน เช่น เหมือน-เหมียน ลดเหลือ-ลดเลื่อ อยู่-ยู่ อยาก-ยาก 3) *เรื่องการใช้พยัญชนะต้นควบ* เห็นได้จากการใช้พยัญชนะ ร กับ ล คลาดเคลื่อน เช่น ปลาบปลื้ม-ปราบปริ่ม ปลอดโปรง-ปลอดปล่อง
4. การใช้ตัวการันต์ ปรากฏข้อบกพร่องด้านตัวการันต์น้อยกว่าปีก่อน เนื่องจากบทอ่านในข้อ 22 ไม่ปรากฏคำที่ใช้ตัวการันต์ ส่วนคำที่ยังคงใช้ตัวการันต์ผิดมาตั้งแต่ปี 2564 คือคำว่า ชื่อสัตย์ โดยยังคงใช้พยัญชนะที่เป็นตัวการันต์ผิดเช่นเดิม

ผลวิเคราะห์ข้อบกพร่องด้านการสะกด แสดงให้เห็นว่านักเรียนยังขาดความแม่นยำเรื่องการเขียนให้ถูกอักขรวิธี ซึ่งสัมพันธ์กับความรู้เรื่องหลักภาษา ทั้งเรื่องไตรยางค์ การผันวรรณยุกต์ อักษรนำ คำพ้องรูป และหลักเกณฑ์เรื่องการเขียนต่าง ๆ ดังนั้นผู้สอนจึงควรเชื่อมโยงความรู้การสะกดคำและหลักภาษาเพื่อให้นักเรียนเข้าใจและสามารถสะกดคำได้อย่างถูกต้องแม่นยำมากขึ้น

3. ด้านการใช้คำ

การใช้คำ หมายถึง การใช้คำได้ถูกต้องตามไวยากรณ์ ตรงตามความหมายของคำ และเหมาะสมกับสถานการณ์หรือบริบทของการสื่อสาร

ผลจากการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในด้านการใช้คำมีดังนี้

3.1 การใช้คำไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ หมายถึง การใช้คำไม่ตรงกับหน้าที่ของคำ เช่น การใช้คำบุพบท คำสันธาน การใช้ลักษณนามไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
ตายาย 2 คน ช่วยกันยกของ	<u>2</u> ตายายช่วยกันยกของ
พ่อแม่ทั้งสองคน	พ่อแม่ <u>ทั้ง</u> 2
คุณตาและคุณยายจะได้ไม่เกิดอุบัติเหตุหรือบาดเจ็บจากการยกของหนัก ๆ	คุณตาและคุณยายจะได้ไม่เกิดอุบัติเหตุหรือบาดเจ็บ <u>ต่อ</u> การยกของหนัก ๆ
ตากับยาย <u>คู่</u> หนึ่ง	ตากับยาย <u>ท่าน</u> หนึ่ง
ลูกกับป้า <u>จึง</u> หายเหนื่อย	ลูกกับป้า <u>ได้</u> หายเหนื่อย
ในบ้านนักเรียน <u>แห่ง</u> หนึ่ง	ในบ้านนักเรียน <u>ที่</u> หนึ่ง
เด็กชายเดินผ่าน <u>ลง</u> ลูกกำลังยกของขึ้นรถ เด็กชายเลยช่วยเขา (สรรพนามที่แทนคนต้องกล่าวมาก่อนหน้า)	เด็กชายเดินผ่าน <u>เขา</u> ลูกกำลังยกของขึ้นรถ เด็กชายเลยช่วยเขา

3.2 การใช้คำผิดความหมาย หมายถึง การนำคำที่มีความหมายอย่างหนึ่งไปใช้ไม่ตรงตามบริบทของข้อความ ส่งผลให้ความหมายไม่ตรงกับวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
<u>ชี้</u> จักรยาน	<u>ขับ</u> จักรยาน
เขาตื่นสายทำให้พ่อกับแม่ต้อง <u>รีบ/เร่งมือ</u> (จัดของ/ทำกับข้าว ฯลฯ) เพื่อไปส่งปอนด์	เขาตื่นสายทำให้พ่อกับแม่ต้อง <u>รีบเร่งมือ</u> เพื่อไปส่งปอนด์
พวกเรา <u>รีบช่วยกัน</u> อย่างขยันขันแข็ง/อย่างเร่งด่วน	พวกเรา <u>รีบช่วยกัน</u> อย่างระมัดระวัง
<u>ทำกิจ/ธุระ</u> ส่วนตัวอยู่	<u>ทำธุรกิจ</u> ส่วนตัวอยู่
ช่วยขนของ <u>อย่างเต็มใจ</u>	ช่วยขนของ <u>อย่างมีเมตตา</u>
หนุ่มสาว <u>วัยรุ่น</u>	หนุ่มสาว <u>วัยชรา</u>
ผมไม่ต้องการ <u>สิ่งตอบแทน</u>	ผมไม่ต้องการ <u>ผลตอบแทน</u>
ขนของ <u>อย่างเหน็ดเหนื่อย/เหนื่อยล้า/เหนื่อยอ่อน</u>	ขนของ <u>อย่างเหนื่อยหน่าย</u>
คิดใน <u>ใจ</u>	คิดใน <u>หัว</u>

คำที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
ช่วยจน <u>เลย</u> เวลา	ช่วยจน <u>กิน</u> เวลา
ลุงกับป้าทำกับข้าวไปถวายให้พระ <u>ฉัน</u> เพล	ลุงกับป้าทำกับข้าวไปถวายให้พระ <u>กิน</u> เป็นมือเที่ยง

3.3 การใช้คำภาษาต่างประเทศ หมายถึง การใช้คำทับศัพท์ภาษาต่างประเทศที่ไม่มีในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 และมีคำภาษาไทยใช้แทน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
ตกลง	โอเค โอเคร เค อะเคร อะเค
วีรบุรุษ	ฮีโร่
บรรจ	แพ็ค (ของ)
คิดเงิน/ คิดค่าบริการ	เช็คบิล
ประหลาดใจ/อัศจรรย์/สร้างความประหลาดใจ	เช่อไพร์ซ์
ผลการเรียน/ผลคะแนน	เกรด
พูดคุย	เม้ามอย
ความคิด	ไอเดีย
ติดเครื่องยนต์	สตาร์ท
รถกระบะ	รถปิ๊กอัพ

3.4 การใช้คำภาษาถิ่น หมายถึง การใช้คำภาษาไทยถิ่นมาแทนคำภาษาไทยมาตรฐาน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
จัด	<u>ดับ</u> ของใส่รถ (ภาษาถิ่นใต้)
รถรับส่งนักเรียน	<u>รถเดือน</u> (ภาษาถิ่นเหนือ)
ด้วยกัน	ผมและการเล่นไป <u>นำ</u> กัน (ภาษาถิ่นอีสาน)
เย็น	<u>แลง</u> (ภาษาถิ่นอีสาน)
ปวดศีรษะ/ปวดหัว	<u>เจ็บหัว</u> (ภาษาถิ่นใต้)
คิด	<u>คิดอะไรไม่ค้อยออก</u> (ภาษาถิ่นอีสาน)
นิดหน่อย	<u>ແ່ນ</u> (ภาษาถิ่นอีสาน)

3.5 การใช้คำภาษาพูด หมายถึง การนำคำภาษาพูดมาใช้ในภาษาเขียนหรือการบรรยายความดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
อย่างไร	ยังไง
ทำอะไร	ทำอะไร
เลิศ ดี เยี่ยม	พวกเราปังมาก
แรงเครื่องรถจักรยานยนต์ให้เกิดเสียงดัง	<u>แฉิ่ง</u> รถ
สตางค์ เงิน	ตายายให้ตั้งเป็นค่าตอบแทน
คิดอะไร	<u>คิด</u> ไรไม่ค่อยออก (คำในสื่อออนไลน์/ภาษาพูด)
พรา มัว ไม่ชืด ไม่กระจ่าง	เบลอ
อาการมีนง	วันใดก็ตามที่เรานอนไม่พอสมองจะเกิด <u>อาการเบลอ</u>
เวียนศีรษะ	เวียนหัว
เราควรนอนให้เพียงพอ	เราควรนอนให้ <u>อิม</u> ไม่อดหลับอดนอน
ช่วงวัยเด็กก็ไม่ควรนอนดึก ช่วงวัยเด็กก็ควรเข้านอนเร็ว	ช่วงวัยเด็กก็ควรนอน <u>ไว</u>
การนอนหลับไม่สนิทนี้ ทำให้ตอนเช้าไม่สดใสร่าเริง	การนอนหลับ <u>ตุ่</u> ตื่น เนี่ยทำให้ตอนเช้าไม่สดใสร่าเริง
เพราะฉะนั้นเราควรพักผ่อนให้เพียงพอ	เพราะ <u>งั้น</u> เราควรพักผ่อนให้เพียงพอ
เช่นเดียวกับผมที่นอนตามเวลาที่เหมาะสม	เหมือนผม <u>ง</u> ที่นอนเวลาที่เหมาะสม
แต่ถ้าเป็นเด็กควรเข้านอนเร็ว	แต่ถ้าเป็นเด็กควรนอน <u>หัวคล่ำ</u>
ควรนอนหลับอย่างเพียงพอไม่เช่นนั้นจะทำให้สุขภาพร่างกายอ่อนแอ	การนอนหลับอย่างเพียงพอตามวัย <u>ไม่งั้น</u> จะมีสุขภาพร่างกายที่อ่อนแอ

3.6 การใช้คำเกิน หมายถึง การใช้คำเกินรูปเดียวกันมากกว่า 1 คำ หรือคำที่มีความหมายเดียวกันเขียนติดกัน และใช้คำในตำแหน่งที่ไม่ควรใช้ (ตัดคำนั้นออกก็ยังสื่อความได้) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
เด็กผู้ชาย	เด็ก <u>ผู้</u> ผู้ชาย
เพราะจะทำให้ผ่อนคลายได้	เพราะ <u>มัน</u> จะทำให้ผ่อนคลายได้
แต่ในขณะที่	แต่ <u>ที่</u> ในขณะที่
พวกเราไม่สามารถช่วยอะไรได้เลย พวกเราทำได้แคื่อยืนมอง	พวกเราไม่สามารถช่วยอะไรได้เลย <u>เพราะ</u> พวกเราทำได้แคื่อยืนมอง
ผมรู้สึกดีมาก	ผม <u>ได้</u> รู้สึกดีมาก
เช้าวันหนึ่ง	<u>เข้า</u> มาวันหนึ่ง

คำที่ถูกลบ	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
เห็นพ่อกับแม่ของเขาค้นหาอะไรบางอย่าง	เห็นพ่อกับแม่ของเขาว่า <u>ได้</u> ค้นหาอะไรบางอย่าง
ลูก ๆ พากันขนของขึ้นรถจะไปเที่ยวต่างจังหวัด	ลูก ๆ พากันขนของขึ้นรถจะ <u>พา</u> ไปเที่ยวต่างจังหวัด
จึงจะต้อง	จึง <u>เลย</u> จะต้อง

3.7 การใช้คำหลักัน หมายถึง การใช้คำไม่สมำเสมอเหมือนกันเรียกสิ่งเดียวกัน และการใช้ตัวเลขไม่เป็นระบบเดียวกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คำที่ถูกลบ	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
ผม/ฉัน เลือกใช้คำใดคำหนึ่งให้เหมือนกันทั้งเรื่อง แก้ไขเป็น ผมกับเพื่อนก็ช่วยกันยกของขึ้นรถคุณตา คุณตาขอบคุณ <u>ฉัน</u> ผม ผมเลยบอกว่าไม่เป็นไรครับ ผมเต็มใจช่วย	ผมกับเพื่อนก็ช่วยกันยกขึ้นรถคุณตา คุณตาขอบคุณ <u>ฉัน</u> <u>ฉัน</u> เลยบอกว่าไม่เป็นไรครับผมเลยบอกว่าผมเต็มใจช่วย
วัยทารก เป็นคำที่แสดงนัยยะของช่วงอายุ จึงควร เปลี่ยนคำว่า วัยเรียน เป็นคำที่แสดงช่วงอายุ เช่นเดียวกัน เช่น วัยเด็ก แก้ไขเป็น <u>วัยทารก</u> ใช้เวลาอน 16-20 ชั่วโมง เมื่อเข้าสู่ <u>วัยเรียน</u> ลดลงเหลือ 9-10 ชม.	<u>เด็กทารก</u> ใช้เวลาอน 16-20 ชั่วโมง เมื่อเข้าสู่ <u>วัยเรียน</u> ลดลงเหลือ 9-10 ชม.
สรรพนาม เขา แสดงความเป็นเอกพจน์ สรรพนาม พวกเขา แสดงความเป็นพหูพจน์ แก้ไขเป็น <u>พวกเขา</u> เดินไปโรงเรียน ... <u>พวกเขา</u> ขนของได้ทันเวลา	<u>เขา</u> เดินไปโรงเรียน ... <u>พวกเขา</u> ขนของได้ทันเวลา
เด็กผู้ชาย กับ ผู้ชาย ไม่สามารถใช้คำแทนกันได้ เพราะ ต่างวัยกัน แก้ไขเป็น <u>เด็กผู้ชาย</u> สองคนช่วยคนแก่ยกของ เด็กคนหนึ่งยกถังใบ ใหญ่ <u>เด็ก</u> อีกคนยก <u>แก้ว</u>	<u>เด็กผู้ชาย</u> สองคนช่วยคนแก่ยกของ เด็กคนหนึ่งยกถังใบ ใหญ่ <u>ผู้ชาย</u> อีกคนยก <u>แก้ว</u>
ใช้ตัวเลขไม่เป็นระบบเดียวกัน แก้ไขเป็น ผมเดินมากับเพื่อน 2 คน คนที่ 1 ชื่อว่า ...	ผมเดินมากับเพื่อน 2 คน คนที่ 1 ชื่อว่า ...

ข้อสังเกตและข้อควรพัฒนาด้านการใช้คำ

การใช้คำที่พบมีหลายด้าน ได้แก่ การใช้คำไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำภาษาต่างประเทศ การใช้คำภาษาถิ่น การใช้คำภาษาพูด การใช้คำเกิน และการใช้คำลึกลับ ทั้งนี้จะกล่าวถึงเฉพาะประเด็นปัญหาที่สำคัญบางประการ ดังนี้

1. การใช้คำผิดความหมาย นักเรียนใช้คำไม่ถูกต้องตรงกับความหมายในบริบทที่ต้องการสื่อสาร และเลือกใช้คำไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ โอกาส และบุคคล อาจเกิดจากมีความรู้และมีคลังคำไม่เพียงพอ จึงไม่สามารถเลือกคำมาใช้ได้ถูกต้องและสอดคล้องกับสถานการณ์ที่ต้องการสื่อสาร

2. การใช้คำภาษาพูด นักเรียนใช้คำสแลงตามกระแสนิยมที่เป็นคำภาษาพูดมาใช้ในการเขียน และเขียนคำตามเสียงพูด จึงทำให้เกิดปัญหาการใช้ภาษาต่างระดับตามมา

3. การใช้คำภาษาต่างประเทศ นักเรียนใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ และเป็นคำที่ใช้พูดสื่อสารในชีวิตประจำวัน ทำให้คุ้นเคยในการใช้คำเหล่านี้ และยังขาดความรู้เกี่ยวกับการใช้คำไทยแทนได้ หรือมีคำไทยใช้อยู่แล้วโดยไม่ทำให้ความหมายในการสื่อสารเปลี่ยนแปลง

4. การใช้คำเกิน นักเรียนเขียนคำซ้ำติดกัน โดยหากตัดคำที่ซ้ำออกก็ไม่ส่งผลต่อการสื่อความหมาย อาจเกิดจากขาดความรอบคอบในการเขียน และขาดการตรวจทานให้เรียบร้อยจึงเขียนคำเกินมาโดยไม่จำเป็น

5. การใช้คำภาษาถิ่น มีข้อบกพร่องในเรื่องการใช้คำภาษาถิ่นน้อยกว่าการทดสอบ O-NET ปีที่ผ่านมา อย่างไรก็ตาม ปัญหาการใช้คำภาษาถิ่นที่ยังพบอยู่คือการใช้คำภาษาถิ่นอีสานและถิ่นใต้ อาจเกิดจากการใช้ภาษาถิ่นสื่อสารในชีวิตประจำวัน และการได้รับอิทธิพลจากสื่อสังคมออนไลน์ ตลอดจนสื่อบันเทิงต่าง ๆ ซึ่งมีคำภาษาถิ่นเหล่านี้ปะปนอยู่บ่อยครั้ง แล้วนักเรียนอาจนำมาใช้ในการเขียน โดยไม่ทราบว่าภาษาถิ่นเป็นภาษาเฉพาะกลุ่มจึงไม่เหมาะสมในการเขียนสื่อสารกับบุคคลทั่วไป

ผู้สอนควรเน้นย้ำเรื่องการใช้คำให้ถูกต้องตรงกับสถานการณ์ในการสื่อสาร การเพิ่มพูนคลังคำ โดยเฉพาะคำที่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกันแต่ใช้ในบริบทต่างกัน เพื่อให้นักเรียนสามารถเลือกใช้คำได้ถูกต้อง นอกจากนี้ควรเน้นย้ำเรื่องการใช้คำให้เหมาะสมกับระดับภาษา ทั้งในระดับประโยคและระดับข้อความ เพื่อให้การใช้ภาษาเป็นระดับเดียวกันตลอดทั้งเรื่อง และฝึกฝนให้นักเรียนมีความรอบคอบในการเขียนโดยให้ตรวจสอบความถูกต้องของการเขียนของตนเองก่อนเสนอหรือเผยแพร่

4. ด้านการเขียนประโยค

การเขียนประโยค หมายถึง การเรียบเรียงถ้อยคำได้ตรงตามโครงสร้างประโยคในภาษาไทย ที่มีเนื้อความสมบูรณ์ และสามารถสื่อความหมายได้ถูกต้องชัดเจน
ผลจากการวิเคราะห์ข้อบกพร่องด้านการเขียนประโยคมีดังนี้

4.1 การเขียนประโยคไม่สมบูรณ์เชิงโครงสร้าง หมายถึง การเขียนประโยคที่ขาดส่วนประกอบใดส่วนประกอบหนึ่งที่สำคัญ ได้แก่ ประธาน กริยา และกรรม ซึ่งไม่สามารถละได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ประโยคที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
(พวกเขา)มาช่วยตายายขนของ	มาช่วยตายายขนของ (ขาดประธาน)
เข้าวันหนึ่ง ขณะที่(เด็กสองคน)กำลังเดินไปโรงเรียน..... ช่วยคุณตาคุณยายนะจะได้ไม่เหนื่อย	ขณะเข้าวันหนึ่งกำลังเดินไปโรงเรียน.....ช่วยคุณตาคุณยายนะจะได้ไม่เหนื่อย (ขาดประธาน)
(ถ้าเรานอนไม่เพียงพอจะ)มีอาการเบลอ	มีอาการเบลอ (ขาดประธาน)
พวกเขาก็(เห็น)ลุงป้าที่ดูมีอายุมาก	พวกเขาก็ลุงป้าที่ดูมีอายุมาก (ขาดกริยา)
ตายายตอบว่าก็หลานกลับบ้านซ้่าจึงต้อง(ยกของ)เอง	ตายายตอบว่าก็หลานกลับบ้านซ้่าจึงต้องเอง (ขาดกริยา)
เขาก็(ไป)โรงเรียน	เขาก็โรงเรียน (ขาดกริยา)
การนอนหลับ(เป็นการ)พักผ่อนที่ดีที่สุด	การนอนหลับพักผ่อนที่ดีที่สุด (ขาดกริยา)
นอนไม่พอ(ทำให้มี)อาการปวดศีรษะ	นอนไม่พออาการปวดศีรษะ (ขาดกริยา)
ฉันเลยชวนเพื่อนไปกิน..... (ข้าว/ขนม...)	ฉันเลยชวนเพื่อนไปกิน (ขาดกรรม)
ฉันช่วยลุงเสร็จ ฉันจึงยก..... (ของ/ลัง...)	ฉันช่วยลุงเสร็จ ฉันจึงยก (ขาดกรรม)
การนอนหลับที่ไม่มี(คุณภาพ)จะส่งผลเสียต่อสุขภาพ	การนอนหลับที่ไม่มีจะส่งผลเสียต่อสุขภาพ (ขาดส่วนขยาย)

4.2 การเขียนประโยคไม่สิ้นกระแสความ หมายถึง การเขียนประโยคที่ขาดถ้อยคำบางส่วน จึงทำให้สื่อความหมายไม่ครบถ้วน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ประโยคที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
พวกเราคิดว่าเราจะช่วยดี(หรือไม่ช่วยดี)	พวกเราคิดว่าเราจะช่วยดี...
พวกเขาขนของได้ทันเวลาก่อน(ที่จะไปโรงเรียนสาย)	พวกเขาขนของได้ทันเวลาก่อน...
ในขณะที่ต้องและฉ่อยกำลังอาบน้ำในแม่น้ำ แม่ของต้อง (ก็กำลังทำกับข้าว/ซักผ้า/ล้างจานฯลฯ)	ในขณะที่ต้องและฉ่อยกำลังอาบน้ำใน แม่ของต้อง...
(สำหรับคนที่)มีโรคประจำตัวและนอนไม่พอนั้น(อาการของโรคประจำตัวอาจกำเริบ)	โรคประจำตัวและนอนไม่พอนั้น

ประโยคที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
เมื่อเข้าสู่วัยเรียน(จำนวนชั่วโมงการหลับจะเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจน ถ้านอนไม่เพียงพอ)จะส่งผลเสียต่อสุขภาพ	เมื่อเข้าสู่วัยเรียนจะเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนจึงส่งผลเสียต่อสุขภาพ

4.3 การจัดเรียงลำดับคำหรือวางส่วนขยายในประโยคไม่ถูกต้อง หมายถึง การนำถ้อยคำมาเรียงร้อยต่อกันไม่ถูกต้อง ผิดตำแหน่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ประโยคที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
ทั้งสองคนจึงเดินไป <u>ช่วยยกของ</u> ขึ้นรถ	ทั้งสองคนจึงเดินไปยกของ <u>ขึ้นรถช่วย</u>
ถ้าเรานอนหลับไม่เพียงพอ <u>สองจะ</u> ไม่คอยเล่น	ถ้าเราหลับไม่เพียงพอ <u>จะ</u> สองจะไม่คอยเล่น
การนอนหลับเป็นการพักผ่อนที่ดีที่สุดสำหรับ <u>เราทุกคน</u>	การนอนหลับเป็นการพักผ่อนที่ดีที่สุดสำหรับ <u>ทุกคนเรา</u>
คุณภาพของการนอนหลับขึ้นอยู่กับจำนวน <u>ชั่วโมง</u> ของแต่ละวัย	คุณภาพในการนอนหลับขึ้นอยู่กับจำนวน <u>แต่ละวัย</u> ของ <u>ชั่วโมง</u>

4.4 การเขียนประโยคไม่สื่อความ หมายถึง การเขียนประโยคที่ไม่สามารถสื่อสารความได้ตามเจตนาของผู้เขียน ผู้อ่านจะต้องแก้ไขข้อบกพร่องในประโยคหลายประการ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ประโยคที่ถูก	ตัวอย่างที่มีข้อบกพร่อง
ผมกับน้องช่วยแบ่งเบาความเหนื่อยของ(คุณลุงกับคุณป้า/คุณตากับคุณยาย/คุณปู่กับคุณย่า)	ผมกับน้องแบ่งเบาความเหนื่อยของ <u>ตัวเอง</u>
พวกเขากำลัง <u>ขนของ</u> จำนวนมากด้วยความเหน็ดเหนื่อย <u>เพื่อ</u> ย้ายบ้านเราจะต้องไปช่วยพวกเขายกของขึ้นรถ	พวกเขากำลัง <u>ขนของ</u> ย้ายบ้านจำนวนมากด้วยความเหน็ดเหนื่อย เราจะต้องไปช่วยพวกเขายกของขึ้นรถ
ผม <u>เดินไปโรงเรียนและเดินกลับบ้านทุกวัน</u>	วันนี้ผมไปโรงเรียนและ <u>เดินกลับในวันพรุ่งนี้</u>
ฉันและเพื่อนเห็นเขา <u>ย้ายบ้านและกำลังขนของเข้าบ้านหลังใหม่</u> หรือ ฉันและเพื่อนเห็นเขา <u>ย้ายบ้านและกำลังขนของออกจากบ้าน</u>	ฉันและเพื่อนเห็นเขา <u>ย้ายออกไปกำลังขนของเข้าบ้าน</u>
เมื่อเขาช่วยยกของเสร็จแล้ว <u>เขาก็เดินทางต่อไปยังโรงเรียน</u>	เขากำลังจะช่วยยกของแล้ว <u>เขาก็ถึงโรงเรียน</u>
ตายาย <u>ขับรถไปส่งเด็กที่โรงเรียน</u> หรือ เด็ก <u>เดินไปโรงเรียน ตายายเห็น เลยขับรถไปส่งที่โรงเรียน</u>	ตายาย <u>ขับรถไปเด็กเดินไปโรงเรียนตายายขับรถไปส่งที่โรงเรียน</u>

ข้อสังเกตและข้อควรพัฒนาด้านการเขียนประโยค

ลักษณะข้อค้นพบด้านความสมบูรณ์ของประโยค แสดงให้เห็นว่านักเรียนขาดความเข้าใจเรื่องของประโยค ดังนี้

1. โครงสร้างของประโยคที่ต้องมีส่วนประกอบสำคัญ ได้แก่ ประธาน กริยา กรรม พบว่านักเรียนไม่สามารถเรียบเรียงประโยคให้ครบถ้วนสมบูรณ์ตามโครงสร้างประโยคภาษาไทยได้
2. การเขียนประโยคไม่สิ้นกระแสความ พบว่า นักเรียนไม่สามารถเขียนรูปประโยคให้ครบถ้วนสมบูรณ์จึงขาดส่วนสำคัญของประโยคทำให้ประโยคไม่สิ้นกระแสความ
3. การจัดลำดับคำและวางส่วนขยายไม่ถูกต้อง พบว่า นักเรียนจัดวางลำดับคำในประโยคได้ไม่ถูกต้อง และมีการลำดับส่วนขยายผิดจากตำแหน่งของคำที่ควรจะไปขยายความ
4. การเขียนประโยคไม่สื่อความ พบว่า นักเรียนไม่สามารถถ่ายทอดความคิดเป็นรูปแบบภาษาเขียนที่ถูกต้องชัดเจนได้ ทำให้ผู้อ่านเกิดความสับสนว่านักเรียนต้องการจะสื่อความอะไรในประโยค

ผู้สอนควรเน้นย้ำหลักภาษาไทยเรื่องโครงสร้างประโยค และฝึกทักษะการแต่งประโยค การเขียนเรียบเรียงถ้อยคำจากวลีเป็นรูปประโยคขนาดสั้น ให้นักเรียนรู้จักการวางตำแหน่งประธาน กริยา กรรม การกำหนดคำที่เป็นคำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ หรือคำประเภทต่าง ๆ เพื่อนักเรียนเข้าใจและเรียบเรียงประโยคได้อย่างถูกต้องชัดเจน เพิ่มการขยายความให้เป็นไปตามลำดับของหลักภาษาไทย เมื่อนักเรียนสามารถเขียนประโยคขนาดยาวและขยายความได้อย่างถูกต้อง ผู้สอนควรมีข้อมูลป้อนกลับ หรือสอบถามความหมายจากงานเขียนของนักเรียนเพื่อให้เห็นข้อบกพร่องในการถ่ายทอดความหมายกับการเขียนว่าสามารถสื่อความให้ผู้อ่านรู้เรื่องได้หรือไม่

ภาคผนวก

- ข้อสอบอัตนัยข้อที่ 21 การเขียนเรื่องจากภาพ และเกณฑ์การตรวจให้คะแนน
- ข้อสอบอัตนัยข้อที่ 22 การเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่าน และเกณฑ์การตรวจให้คะแนน

ข้อสอบอัตนัยข้อที่ 21 การเขียนเรื่องจากภาพ

ตอนที่ ๒ : แบบอัตนัย จำนวน ๒ ข้อ (ข้อ ๒๑ - ๒๒) ข้อละ ๑๐ คะแนน
ให้เขียนตอบในกระดาษคำตอบ โดยใช้ภาษาไทยมาตรฐาน (ภาษาไทยกลาง)

๒๑. จงเขียนเรื่องจากภาพด้วยตัวบรรจงครึ่งบรรทัด ไม่ต้องตั้งชื่อเรื่อง ไม่เขียนเป็น
บทร้อยกรอง ไม่ใช้คำย่อ และไม่ใช้คำทับศัพท์ โดยใช้ภาษาไทยมาตรฐาน
(ภาษาไทยกลาง) ความยาว ๔ - ๖ บรรทัด ถ้าเขียนเกิน ๖ บรรทัด
จะตรวจถึงบรรทัดที่ ๖ เท่านั้น

เกณฑ์การตรวจ ข้อ 21 การเขียนเรื่องจากภาพ (10 คะแนน)

1. เขียนตรงตามคำสั่ง (1 คะแนน)

ที่	เกณฑ์	รายละเอียดเกณฑ์	การให้คะแนน
1.1	การเขียนตรงตามคำสั่ง	เขียนตรงตามทุกคำสั่ง ไม่ตั้งชื่อเรื่อง ไม่เขียนเป็นบทหรือกรอง ไม่ใช้คำย่อ (พ.ศ. และ ค.ศ.) ไม่ใช้คำทับศัพท์ที่มีคำภาษาไทยใช้ ไม่ใช้คำที่เป็นภาษาถิ่น เขียน 4 – 7 บรรทัด	0.5
		มีชื่อเรื่อง เขียนเป็นบทหรือกรอง ใช้คำย่อ (ยกเว้น พ.ศ. และ ค.ศ.) ใช้คำทับศัพท์ที่มีคำภาษาไทยใช้ ใช้คำที่เป็นภาษาถิ่น เขียนน้อยกว่า 4 บรรทัด หรือมากกว่า 7 บรรทัด	0
1.2	การเขียน/เล่าเรื่อง	เขียน/เล่าเรื่องที่สัมพันธ์กับภาพ อาจมีตัวละครหรือใช้ตัวเองเป็นตัวละครก็ได้	0.5

- หมายเหตุ
- เขียน/เล่าเรื่องที่มีความคิดสำคัญสัมพันธ์กับภาพ (ความคิดสำคัญเรื่องจะมาจากตัวละครตัวใดก็ได้)
 - เขียนเล่าเรื่องไม่เกี่ยวกับภาพ *ตรวจพิจารณาให้คะแนนเฉพาะการเขียนตรงตามคำสั่ง (0.5 คะแนน)*
 - เขียน 2 บรรทัด แต่ไม่ถึง 4 บรรทัด *จะได้คะแนนแต่ละเกณฑ์ไม่เกินครึ่ง*
 - เขียนว่ามีอะไรในภาพบ้าง *ให้การเขียน/เล่าเรื่อง 0 คะแนน เพราะเป็นเพียงการเขียนบรรยายภาพเท่านั้น*
 - กรณีที่เขียนมาแล้วอ่านไม่เข้าใจเกือบทั้งหมด *จะตรวจเฉพาะ “ความคิดสำคัญของภาพ” ที่อ่านออก*
 - ถ้าคัดลอกข้อความส่วนหนึ่งส่วนใดของข้อสอบมาเขียน *จะได้ 0 คะแนน*

2. เนื้อหา (4 คะแนน)

ที่	เกณฑ์	รายละเอียดเกณฑ์	การให้คะแนน
2.1	การนำเสนอความคิดสำคัญของภาพ	<ul style="list-style-type: none"> • นำเสนอความคิดสำคัญในการเขียน/เล่าเรื่องจากภาพ พร้อมทั้งให้ข้อมูลสนับสนุนความคิด ได้แก่ การให้เหตุผล หรือนำเสนอข้อคิดที่แสดงให้เห็นคุณลักษณะอันพึงประสงค์ฯ • นำเสนอความคิดที่แสดงให้เห็นลักษณะอันพึงประสงค์ฯ โดยมีตัวอย่างจากภาพประกอบการอธิบาย 	2
		เขียน/เล่าเรื่อง โดยไม่กล่าวถึงความคิดสำคัญของภาพ เนื้อเรื่องไม่เกี่ยวข้องกับภาพ	0
2.2	การเรียงลำดับความคิดและการเชื่อมโยงความคิด	เรียงลำดับความคิด และเชื่อมโยงความคิดได้ดีตลอดทั้งบท เขียนไม่วกวน	2
		ไม่เรียงลำดับความคิดและไม่เชื่อมโยงความคิด	0

- หมายเหตุ • ถ้านำเสนอความคิดสำคัญไม่เกี่ยวข้องกับภาพ แต่มีองค์ประกอบที่เกี่ยวกับภาพ *จะได้ 0 คะแนน* ในด้านการนำเสนอความคิด

3. ภาษา (5 คะแนน)

ที่	เกณฑ์	รายละเอียดเกณฑ์	การให้คะแนน
3.1	การสะกดคำและการใช้ไวยากรณ์	สะกดคำ และใช้ไวยากรณ์ถูกต้อง	1.5
		ผิดตั้งแต่ 5 คำขึ้นไป	0
3.2	การใช้คำ/ถ้อยคำสำนวน	ใช้คำ/ถ้อยคำสำนวนถูกต้องตามความหมาย ทั้งความหมายตรง และความหมายแฝง ไม่ใช้คำภาษาถิ่น	1.5
		ผิดตั้งแต่ 5 คำขึ้นไป	0
3.3	ประโยค	เขียนประโยคที่สมบูรณ์ สื่อความได้ เรียงลำดับคำ/วางส่วนขยายในประโยคถูกต้อง	1.5
		ผิดตั้งแต่ 3 แห่งขึ้นไป	0
3.4	วรรคตอน	เว้นวรรคได้โดยไม่ทำให้เกิดความเข้าใจผิด/ไม่ทำให้ต้องอ่านทวนหลายครั้ง	0.5
		ไม่เว้นวรรค หรือเว้นวรรคทุกคำ	0

ข้อสอบอัตนัยข้อที่ 22 การเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่าน

๒๒. จงสรุปใจความสำคัญของบทอ่านต่อไปนี้ เขียนด้วยตัวบรรจงครึ่งบรรทัดโดยใช้ภาษาไทยมาตรฐาน (ภาษาไทยกลาง) ความยาวไม่เกิน ๓ บรรทัด

การนอนหลับเป็นการพักผ่อนที่ดีที่สุดสำหรับทุกคน เราจะสังเกตได้ว่า วันใดก็ตามที่เราอนไม่พอ สมองจะไม่ค่อยแล่น คิดอะไรไม่ค่อยออก บางคนอาจเคยสังเกตว่าถึงแม้จะนอนนาน แต่ถ้าหลับ ๆ ตื่น ๆ พลิกไปพลิกมาทั้งคืน ตื่นขึ้นมาก็ไม่รู้สึกสดชื่น กล่าวได้ว่าคุณภาพของการนอนหลับมีผลต่อสุขภาพ

คุณภาพของการนอนหลับขึ้นอยู่กับจำนวนชั่วโมงการหลับให้เพียงพอของคนในแต่ละช่วงวัย โดยทั่วไปเด็กต้องการระยะเวลาอนหลับมากกว่าผู้ใหญ่ ทารกแรกเกิดใช้เวลาในการนอนหลับวันละประมาณ ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมง เมื่อเข้าสู่วัยเรียนก็จะลดลงเหลือ ๘ - ๑๐ ชั่วโมง ส่วนผู้ใหญ่จะใช้เวลาเพียง ๕ - ๖ ชั่วโมง ในวัยชราการนอนหลับจะเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจน คือเริ่มมีการตื่นในช่วงกลางคืนบ่อยขึ้น จะไม่หลับรวดเดียวถึงเช้าเหมือนวัยหนุ่มสาว

การนอนหลับที่ไม่มีคุณภาพจะส่งผลเสียต่อสุขภาพได้ เช่น ทำให้มีอาการมึนงง เวียนศีรษะ ปวดศีรษะ หงุดหงิด สมาธิไม่ดี การตัดสินใจช้าลง สำหรับคนที่มีโรคประจำตัวและนอนไม่พอนั้น อาการของโรคประจำตัวอาจกำเริบได้

เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนสรุปใจความสำคัญของบทอ่าน (10 คะแนน)

1. เนื้อหา (7 คะแนน)

ที่	เกณฑ์	รายละเอียดเกณฑ์	การให้คะแนน
1.1	ประเด็นสำคัญ	สรุปใจความสำคัญได้ครบทุกประเด็น	4
		ไม่มีประเด็นสำคัญ	0
1.2	การเรียงลำดับความคิดและการเชื่อมโยงความคิด	เรียงลำดับความคิดและเชื่อมโยงความคิดได้ดีตลอดทั้งบทเขียน (ไม่วกวน)	1
		เรียงลำดับความคิดหรือเชื่อมโยงความคิดไม่ดี ลอกข้อความจากบทอ่านทั้งหมด	0
1.3	กลวิธีสรุปความ	<ul style="list-style-type: none"> ● ไม่มีการยกตัวอย่าง (ปรากฏคำว่า อาทิ เช่น ตัวอย่าง ฯลฯ) ● ไม่มีการอธิบายเพิ่มเติม (ปรากฏคำว่า กล่าวคือ อีกนัยหนึ่ง) / ไม่เขียนเนื้อความซ้ำ ● ไม่ระบุข้อความที่เป็นรายละเอียด (เช่น จำนวน การเปรียบเทียบ และการขยายความ) ● ไม่มีข้อความในเครื่องหมายอัญประกาศ ข้อความที่ เป็นภาษาพูด เช่น มีคำลงท้ายค่ะ ครับ คำสรรพนามบุรุษที่ 1 หรือคำย่อ ทั้งนี้ ไม่รวมการเน้นคำ โดยใช้เครื่องหมายอัญประกาศกำกับ ● ไม่มีข้อความที่สรุปผิดไปจากเรื่องที่อ่าน 	2
		มีข้อบกพร่อง ตั้งแต่ 2 แบบขึ้นไป	0

2. ภาษา (3 คะแนน)

ที่	เกณฑ์	รายละเอียดเกณฑ์	การให้คะแนน
2.1	การสะกดคำการใช้ไม่ยมก และการใช้คำ/อักษรย่อ	สะกดคำ ใช้เครื่องหมายไม่ยมกถูกต้อง และไม่ใช้คำย่อ (ยกเว้น พ.ศ. และ ค.ศ.)	1
		ผิดตั้งแต่ 3 คำขึ้นไป	0
2.2	การใช้คำ/ถ้อยคำสำนวน	ใช้คำถูกต้องตามความหมาย ทั้งความหมายโดยตรง และความหมายแฝง ไม่ใช้คำภาษาถิ่น	1
		ผิดตั้งแต่ 3 คำขึ้นไป	0
2.3	ประโยค	ใช้ประโยคที่สมบูรณ์ สื่อความได้ ชัดเจน เรียงลำดับคำ/วางส่วนขยายในประโยคถูกต้อง	1
		ผิดตั้งแต่ 2 แห่งขึ้นไป	0

หมายเหตุ

- หากเขียนมาประโยคความเดียว 1 ประโยค จะให้คะแนนเฉพาะประเด็นสำคัญ
- หากลอกข้อความจากบทอ่านทั้งหมดแต่มีประเด็นสำคัญ จะให้คะแนนเฉพาะประเด็นสำคัญ
- หากเขียนด้วยภาษาของตนเอง เพิ่มหรือสลับคำหรือข้อความให้แตกต่างจากข้อความในบทอ่าน จะตรวจให้คะแนนตามปกติ
- หากเขียนเป็นข้อ ๆ (มีเลขลำดับหรือเครื่องหมาย) จะให้คะแนนเฉพาะประเด็นสำคัญ
- หากเขียนมาแล้วอ่านข้อความส่วนใหญ่ไม่ออก จะให้คะแนนเฉพาะประเด็นสำคัญ
- หากไม่ได้สรุปจากเรื่องที่อ่าน นำแค่คำสำคัญบางคำมาแต่งเรื่องเอง จะได้ 0 คะแนน
- ถ้าคัดลอกข้อความส่วนหนึ่งส่วนใดของข้อสอบ O-NET มาเขียน จะได้ 0 คะแนน

เอกสารอ้างอิง

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2545. **หนังสืออุเทศภาษาไทย ชุดบรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 1-5**
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ สกสค. ลาวพร้าว.

กระทรวงศึกษาธิการ, 2551. **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา
ลาดพร้าว.

ราชบัณฑิตยสถาน, 2554. **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2551.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
บริษัทนานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์ จำกัด.

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2563 **หนังสือเรียนรายวิชาพื้นฐาน ภาษาไทย ชุดภาษาเพื่อชีวิต
ภาษาพาที ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ สกสค. ลาวพร้าว.

คณะจัดทำรายงาน

ที่ปรึกษา

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริดา บุรชาติ	ผู้อำนวยการ สทศ.
2. ดร.ทรายทอง พวกสันเทียะ	รองผู้อำนวยการ สทศ.
3. ดร.วารุณี เลี้ยววิวัฒน์ชัย	รองผู้อำนวยการ สทศ.

ฝ่ายเก็บรวบรวมและสรุปข้อมูล

1. นางสาวศิริกัญญา กันทะมูล	นักวิชาการวัดและประเมินผล สทศ.
2. นางวิลาวัลย์ บำรุงเวช	นักวิชาการวัดและประเมินผล สทศ.

ฝ่ายข้อมูลสารสนเทศ

1. นายภาณุพงษ์ ใหม่ดี	นักวิชาการคอมพิวเตอร์ สทศ.
2. นายจิริวิทย์ เต็มราม	เจ้าหน้าที่คอมพิวเตอร์ สทศ.

ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย

1. รองศาสตราจารย์มนตรี มีเนียม	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่
2. รองศาสตราจารย์ ดร.ณฐ อังศิริวิยะ	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิมลมาศ ปฤชากุล	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนิษฐา พุทธเสถียร	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รัตนพล ชื่นคำ	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
6. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดวงหทัย ลือตั้ง	มหาวิทยาลัยแม่โจ้
7. อาจารย์บุษกร โกมลตรี	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่
8. อาจารย์นพรัฐ เสนห์	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี
9. อาจารย์นพวรรณ เมืองแก้ว	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี
10. อาจารย์วุฒินันท์ ชัยศรี	มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช
11. อาจารย์กนกวรรณ วารีเขตต์	มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
12. อาจารย์อำภาลี สุขสำราญ	มหาวิทยาลัยแม่โจ้
13. อาจารย์ ดร.ขจิตา ศรีพุ่ม	มหาวิทยาลัยบูรพา
14. อาจารย์ชนิกานต์ กุ้เกียรติ	มหาวิทยาลัยบูรพา
15. อาจารย์ศิริกัญญา ขวัญทอง	มหาวิทยาลัยบูรพา
16. อาจารย์จินตนา แปบดิบ	มหาวิทยาลัยพะเยา
17. อาจารย์ ดร.ชุตินันท์ เอมดิษฐ์	มหาวิทยาลัยศิลปากร

ฝ่ายออกแบบปกและรูปเล่มรายงาน

1. นางสาวดี ธนวิจิตรพันธ์	เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ สทศ.
2. นางกิตติยาพร เรืองทอง	เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ สทศ.

ตรวจพิสูจน์อักษร

1. นางสาวธิดิยา แสงจันทร์	เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป สทศ.

ฝ่ายบริหารงานทั่วไปและประสานงาน

1. นายกิตติศักดิ์ ละเอียดศิลป์	เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป สทศ.
2. นายอัครนโชติ มหาวัน	เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป สทศ.

สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน)
National Institute of Educational Testing Service (Public Organization)

www.niets.or.th